

400 kuruş | 21 KASIM 1978 | 49

Rus sosyal-emperyalistlerinin savaş gemileri

DEFOL!

Amerikan emperyalizmi ile birlikte dünya halklarının baş düşmanlarından biri olan Rus sosyal-emperyalistlerinin saldırgan savaş gemileri 16-20 Kasım tarihleri arasında Istanbul'a gelmişlerdir. Rus savaş gemileri 40 yıldır ülkemize ilk kez gelmektedir... 1930'larda ülkemize dostça gelen Sovyet gemileri bugün dostça değil, ülkemizi hakimiyeti altına almak isteyen, işçi sınıfımızı ve geniş emekçi halk kitlelerini ezmek ve sömürmek isteyen, barışçıl değil saldırgan amaçlarla gelmişlerdir.

Rus savaş gemilerinin ülkemize gelişi sevgi gösterileri ile değil, nefret ve kin ile karşılanmıştır. Halkımız, en başta Marksist Leninistler, sosyal-emperyalizmin saldırgan savaş gemilerinin ülkemize gelişini protesto etmişlerdir. Burjuva basınının, bu siyasete geniş yer vermesine rağmen, hakim sınıflar ve gerici Ecevit hükümeti istediğini elde edememiştir. Sözümona, bu ziyareti selamlamak için atılan toplar bile Istanbul halkınca kuşku ve şüpheyle karşılanmış ve Istanbul halkı saldırgan gemilere yine şüphe ile bakmıştır. Burjuva basınının reklamına rağmen, halkımız elinde çiçek sosyal-emperyalizmin askerlerini ve gemilerini karşılamaya gitmemiştir. Ayrıyeten alınan geniş güvenlik önlemleri de, hakim sınıfların ve sosyal-emperyalistlerin halkımızın bunlara karşı duyduğu kin ve nefretten ne kadar korktuklarını göstermektedir.

Halkımız ve yiğit gençliğimiz, Amerikan emperyalistlerinin saldırgan 6. filosu 1968'in Temmuz ayında Istanbul'a demir attığı zaman emperyalistlere duyduğu kin ve nefretile Amerikalı askerleri Boğaz'ın soğuk sularına fırlatıp atmış ve onların topraklarımıza ayak basarak kirletmelerine müsaade etmemişti. Amerikan emperyalizminin saldırgan 6. filosu da dostça geldiğini söylemişti. Ama dostluğun hakim sınıflarla dostluk olduğu ortaya çıktı.

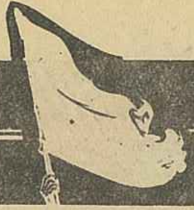
Rus sosyal-emperyalistlerinin saldırgan savaş gemileri de dostça geldiklerini söylemektedirler. Hayır! Onların ziyareti halkımızın ve yurdumuzun lehine değil, tam aksine aleyhinedir. Rusya artık bugün Lenin ve Stalin dönemindeki Rusya değildir. Bugünkü Rusya, emperyalist yayılma, hegemonya peşinde koşan, halkları ezen ve sömüren bir süper devlettir. Artık o halkların dostu değil, düşmanıdır.

Rus sosyal-emperyalistleri uzun zamanden beri ülkemizi hakimiyetleri altına almak için yoğun bir çaba sarfetmektedirler. Onların bu çabaları özellikle faşist MC hükümetleri döneminde yoğunlaşmış ve bugünkü gerici Ecevit hükümeti aracılığıyla en yüksek aşamasına ulaşmıştır. Sosyal-emperyalistlerle yapılan ekonomik ve ticari anlaşmalar yüz milyonları bulmaktadır. Sosyal-emperyalistler, verdikleri kredilerden ve borçlardan yüksek faiz alarak ülkemizi, kurdukları fabrikalarda işçilerimizin alın teri göz nuru ile ürettikleri malları, kendi ülkelerine götürerek ve burada elde ettikleri kârları, Rusya'ya transfer ederek işçilerimizi sömürmektedirler.. Faşist MC hükümetleri ve bugünkü gerici Ecevit hükümeti tarafından yapılan ekonomik, ticari, kültürel anlaşmalar ülkemizi, emperyalist devletlere daha çok bağımlı duruma getirmektedir. Emperyalistler ve sosyal-emperyalistler, verdikleri krediler, borçlar aracılığı ile ülkemiz üzerinde baskı uyğulamaktadır. Nitekim Rus sosyal-emperyalistleri de Ecevit'in Rusya gezisi sırasında siyasi bir belgenin imzalanması için baskı yapmışlardı. Onların siyasi belgeyi imzalatmadaki amaçları, kendilerini saldırgan ve tehlike değil fakat barışçıl ve dost olarak göstererek bu anlaşma aracılığıyla halkların uyanıklılığını köreltmek, ve onları bir saldırı anında gafil avlamaktır.

Hakim sınıfların sözcüsü Ecevit, hükümeti kurduktan sonra, sözümona "çok yönlü bir dış politika" izleyeceğini açıkladı. Artık halkımız bu "çok yönlü dış politikanın"ne olduğunu görmekte ve anlamaktadır. "Çok yönlü dış politika" Amerikan emperyalizminden başka diğer emperyalist devletlerle, yani Avrupalı emperyalistler ve Rus sosyal-emperyalistleriyle, ilişkileri geliştirmek ve onların ülkemizin tabi kaynaklarını ve işçi sınıfımızı ve emekçi halkımızı sömürmesi ve ezmesi için izin çıkartmaktır. Nitekim Ecevit hükümeti, Amerikan emperyalistlerinden, Alman, Fransız, Japon emperyalistlerinden ve Rus sosyal-emperyalistlerinden yüz milyonlara varan krediler ve borçlar almış ve ülkemizi bu devletlere daha bağımlı duruma getirmiştir. Ecevit hükümetinin Rus sosyal-emperyalizmine bağlı olan Bulgaristan, Romanya, Doğu Almanya, Çekoslovakya gibi ülkelerden elektrik ve diğer şeyler alması son tahlilde, ülkemizi Rus-sosyal emperyalizmine daha çok bağımlı duruma gelmesi demektir.

Bugün ülkemiz, Amerikan emperyalistlerinin yarı-sömürgesi durumundadır. Diğer emperyalist devletlere olan bağım-

Devamı Sayfa 3'de

Proletarya Partisini Kurmak İçin Halkın Birliği Saflarında Birleşelim!

OPORTÜNİST VE İNKARCI ŞEFLERİN SONU KARŞI DEVRİMDİR.

Bizler Hatay'ın Reyhanlı ve civar köylerinden devrimcileriz. Uzun bir zamandan beri Halkın Birliği saflarında mücadele ediyorduk. Gazetemizin 41. sayısının dağıtımının gecikmesi üzerine bunun nedenini araştırdığımızda "4-5 kişinin hizipçi faaliyetlere giriştiğini ve tasfiye edildiğini, bu yüzden gazetemizin bundan böyle "devrimci Halkın Birliği" adı altında yayın yapacağını öğrendik. Bu olayın nasıl gerçekleştiğini araştırdığımızda, sorularımız açıkça savsaklandı ve Halkın Birliği gazetesinin bundan böyle yayın yapmayacağı belirtildi. Biz buna rağmen araştırmamızı sürdürdük. Sonuçta bunların oportünist, inkârcı iğrenç yüzlerini açıkça gördük. Oportünist, inkarcıların küçük-burjuva, oportünist bir siyaset olan Halkın Kurtuluşu'ndan farksız, gizliden gizliye İbrahim Kaypakkaya yoldaşı Küçük-burjuva maceracı ilan ediyorlardı. Bu durumda oportünist ve inkarcı şeflerin iğrenç yüzü bir kez daha açığa çıkmış oldu.

Reyhanlı ve civar köylerindeki oportünist ve inkarcı şeflerin kuyruğuna tıkılmış tüm dürüst devrimcileri proletarya partisini kurma mücadelesinde Halkın Birliği saflarında birleşmeye çağırıyoruz.

- KAHROLSUN OPORTÜNİST VE İNKARCILAR !

Reyhanlı ve civar köylerinden Halkın Birliği taraftarları.

KAHROLSUN OPORTÜNİZM VE İNKARCILIK

Bizler HAVZA'lı proleter devrimciler olarak HALKIN BİRLİĞİ'NİN M-L mücadelesinde kesin ve kararlı, mücadelesinde varolduğumuzu ve HAVZA'da her türden oportünist, revizyonist ve karşı-devrimcilere karşı yılmadan mücadele edeceğimizi belirtir, PARTİ'nin oluşturulmasında her türden çalışmaya da hazır olduğumuzu duyururuz.

- KAHROLSUN OPORTÜNİST İNKÂRCILAR !
- YAŞASIN M-L MÜCADELEMİZ!

YOZGAT

KAHROLSUN OPORTÜNİZM VE İNKARCILIK YAŞASIN HALKIN BİRLİĞİ'NİN MARKSİST-LENİNİST ÇİZGİSİ

Bizler Yozgatlı Halkın Birliği taraftarları olarak, henüz, geç de olsa saflarımızdan temizlenen inkarcı oportünistler hakkında kısa da olsa görüşlerimizi belirteceğiz.

Bizler bu zamana kadar oportünist inkarcıların gerek dergimizde, gerekse pratikteki sahtekar vaazlarına karşı cesaretle yürüyemedik. Onların her telden çalan seslerine, bukalemun hareketlerine karşı çıkamıyorduk.. Liberal etkiler altında bulunuyorduk.

Ama şimdi hatalarımızı alt ederek, hiçbir umutsuzluğa kapılmadan Marksist-Leninist siyasetimize sarılarak enginlere cesaretle, gururla yürüyoruz. Geçmişte üzerimizdeki pasifizm ve güvensizlik vardı. Bu oportünizm ve inkarcılığın etkisiydi.. Şimdi, üzerimizde Marksizm-Leninizmin etkinliği var, çalışma ve azim hırsımız var.

Oportünist ve inkarcıların, diğer yerlerde neler söylediklerini duymak bizim için ibret oldu. Bir süre önce başka bir ilden bir arkadaşımız geldi. Bize kendisinin "Devrimci Halkın Birliği"nden olduğunu söyledi... Bir süre tartıştık ve arkadaş ikna oldu. Oportünist, inkarcı şeflerin yalan ve dedikodularını nefretle kınadı. Çünkü oportünist inkarcılar başke yerlerde "ideolojik-siyasi temelde hiçbir ayrılık olmadığını, sadece bir kaç tane hizipçinin kişisel olarak ayrıldığını" söylüyormuş.

Gerçekte ise faşizm, sosyo-ekonomik yapı, geçmişin değerlendirilmesi ve parti konusu gibi temel meselelerde kendi oportünist ve inkarcı görüşlerini dürüst devrimcilerin kafasına empoze etmeye çalıştıklarını gördük.

İyi niyetli dürüst devrimciler, sizlere sesleniyoruz, gerçekte halka karşı olan sorumluluğunuzu unutmayın. Aceleciliğe, kapılmayın. Kişilere değil, Marksizm-Leninizme bağlanalım. Her şeyi yeniden araştırın.

Bizler Yozgatlı Halkın Birliği taraftarları olarak hepimiz tek vücut halinde haykırıyoruz:

KAHROLSUN OPORTÜNİZM VE İNKARCILIK!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

HALKIN BİRLİĞİ'NİN MARKSİST LENİNİST ÇİZGİSİ YALANLA VETAHRİFATLA YOK EDİLEMEZ.

Marksist-Leninist siyasi çizgimizi tasfiyeye yönelen oportünist inkarcılar, şehrimiz Elazığ'da Halkın Birliği sempatizanlarına Marksist-Leninist, kadroların bayrak kaldırmasını kendi bireyci emellerine uygun bir şekilde anlattılar. Sempatizanların siyasi olarak geri olmalarından yararlanan inkarcı şefler bundan geniş ölçüde yararlanmasını bildiler. Marksist-Leninist kadroların bayrak kaldırışını şöyle anlattılar: "Hareketimiz içinde bir kaç tane kariyerist mevki düşkünü çıktı ve ayrıldı bu mevki düşkünlerinin başını çeken birini de attık" diyerek meselenin özünü kapatmaya, çalıştılar. Sempatizanların zorlaması sonucu birkaç yazı getirdiler. Bu yazıların okunmasından sonra bir kaç kişi oportünist inkarcılara karşı tavır aldı. İnkarcılar bu tavır alanlara Marksist olmayan bir yöntemle yanaşarak "arkadaşlar görüşler farklı olabilir, bizim aramızda ilkesel ayrılık yok, ayrılmak yanlıştır" diyerek arkadaşları tutmayı başardılar. Arkadaşlar siyasi olarak geri olduklarından bir süre tasfiyecilerin peşine takıldılar. Ama inkarcılar gerçeklerin üstüne perde çekemediler, meselenin özü ortaya çıkıyordu. Kimin haklı, kimin haksız olduğu ortaya çıkıyordu. Ciddi ve samimi bir şekilde araştırma yapan unsurlar hareketimizin, çizgisini tasfiyeye yönelen oportünist inkarcı şeflerin yüzünü gördüler ve onların amaçlarının, proletaryaya hizmet etmediğini anladılar ve inkarcılara karşı Halkın Birliği'nin saflarında yerini aldılar.

Bu durum karşısında telaşa kapılan inkarcılar devrime karşı sorumluluk duyan iyi niyetli bir çok unsura düşmanlık ve saldırı temelinde eğitmeye başladılar. Dürüst bir çok unsura şunu söylediler: "bunlar bölücüler bunlarla konuşmayın, evinize bırakmayın" diyerek düşmanlık körüklediler. İnkarcı oportünistlere karşı bayrak kaldıran unsurlara menşeviklerin ağzıyla saldırdılar ve tehdit ettiler... Bir arkadaşı dövdüler, bir arkadaşın elinden Halkın Birliği gazetesini aldılar ve arkadaşı, gazete satmaması için tehdit ettiler. Gazeteyi satarsanız engelleriz dediler. Biz yurtsever bir dergiyi devrimcilerin değil burjuvaların engellemeye çalıştıklarını belirttik ve tavırlarının burjuvaziye hizmet ettiğini, proletaryanının davasına zarar verdiğini anlattık. Ama mevki düşkünleri gene tehditlerini savurmaktan geri durmadılar biz bildiğimizi yaparız, engellemek doğrudur dediler.

Gözünü mevki bürüyen bu kariyeristlerin devrime karşı sorumluluk duymadıkları sadece memur zihniyeti güden bir kaç şefe karşı sorumluluk duydukları ve Marksizm-Leninizme inançları olmadıkları açığa çıkmıştır. Bir arkadaşı çağırarak "buraya gelmeyeceksin" dediler ve içlerinden bir kişi tekme sallayarak saldırdı. Gene başka bir arkadaşı çekerek "sen gece 12 de bir eve niye gittin" diyerek burjuvaca yalan söylediler ve saldırarak adice küfür savurdular, tehdit ettiler. Bu burjuva inkarcılar bu gibi tavırlarla arkadaşları mücadeleden yıldıracaklarını sanıyorlar. Yalan ve hilelerle kendi peşinden sürükledikleri birçok dürüst unsurda kendilerinin inkarcı sağ pasifist emellerine kurban edeceklerini sanıyorlar. Ama boşuna bu inkarcıların sonunun uzun sürmeyeceğine inancımız sonsuzdur. Bugün teşhiri yapılmış halk düşmanlarının vurulmasını istemeyen, inkarcı şefler kalkıp yurtsever bir dergiyi engellemeyi, proleter devrimcileri vurmayı, tehdit savurmayı biliyorlar. İnkarcıların saldırıları objektif olarak karşı devrime hizmettir. Bunlara hizmet etmek proletarya ideolojisine zarar vermektir ve onu zayıflatmaktır.

KAHROLSUN OPORTÜNİZM VE İNKARCILIK!

ELAZIĞ'dan Halkın Birliği taraftarları

OPORTÜNİST İNKARCILARIN GÜLÜNÇ ZAVALLIĞI ÜZERİNE

Marksist-Leninist saflarda ortaya çıkan ve tasfiye edilen oportünist inkarcılara karşı mücadele güncelliğini koruyor. Marksist-Leninist saflarda belirli bir süre kendilerini maskeleyerek mevkilerini kötüye kullanan ve her fırsatta oportünist görüşlerini sinsice yaymaya çalışan inkarcılar her seferinde darbeler yediler. Oportünist görüşleri saflarımızda itibar görmedi. Ezici bir çoğunlukla mahkum edildiler. Ancak belirttiğimiz gibi oportünistler bulundukları mevkileri kötüye kullanarak ve sürekli oportünist görüşlerini incelterek Marksist-Leninist görüşlere mal etmeye çalıştılar. Elbetteki oportünistlerin bütün amacı kuyrukçuluğunu yaptıkları "proleter devrimci yoldaşları Halkın Kurtuluşu ve Halkın Yolu" gibi küçük burjuva akımlarla birleşmek içindi. Bunu gerçekleştirmek için Marksist-Leninist saflarda çeşitli yalan ve dedikodulara başvurdular. Özellikle, kendilerine karşı mücadele eden Marksist-Leninist kadroları karalayabilmek için tıpkı diğer ülkelerdeki ustaları olan oportünistlerin metodları olan iftira gibi alçakça oyunlara başvurdular. Sözümona "yıkıcılık" adı altında Marksist-Leninist kadroları tasfiye etme faaliyetlerine giriştiler. Bir yanda bunları yaparken diğer yanda oportünist görüşlerini "yüzeysel oldu", "yeterince tartışılmadı", "dediklerimizle çelişiyor" (ki bu çelişkileri kendileri bilinçli bir tarzda Partinin Yoluna koydular) adı altında yeniden "tartışmaya" açtılar (Aslında kendi görüşlerini empoze edebilmek içindi).

Oportünistler bugün yaptıkları gibi o zaman da hünerlerini kullanarak yürüdükleri anti-marksist yolu haklı çıkarmaya çalıştılar. Oysa bu tür kıvraklıklar Aydınlık oportünistleri tarafından İbrahim Kaypakkaya yoldaşa yapılmıştı ve o dönemde İbrahim Kaypakkaya yoldaş da bu taktiklere karşı şunları sölyüyordu: "Baylar kıvırtmacada ikiyüzlülere parmak ısırtacak kadar ustasınız." Sizde burjuvalara parmak ısırtacak kadar kıvırtmada usta durumdasınız. İbrahim Kaypakkaya yoldaş, tarafından ortaya konulan ve günümüze kadar derinleştirilerek geliştirilen Marksist-Leninist çizgiye sadık yoldaşları tasfiyeci oportünistlere ince taktiklerinin Marksist-Leninist saflarda beş para etmeyeceğini, yöneldikleri anti-marksist yoldan dönerek özeleştiri yapmaları için onlara ellerini uzattılar, bunu yapmadıkları takdirde Marksist-Leninist birlikle oynamanın ateşle oynamak olacağı ve oportünizmin batağına batacağını belirttiler. Ancak oportünist inkarcılar bu eleştirilerden nasiplerini almadılar ve iflah olmaz olduklarını attıkları adımlarla açıkça ortaya koydular. Marksist-Leninist kadrolar da bu noktadan sonra onların oportünizminin bir an evvel görülmesi ve batağa iyice batmaları için mücadele ederek onları saflardan tasfiye ettiler.

Tesfiyeci çabalar ilkönce bölgemizde açığa çıkarılarak yer le bir edildi. Marksist - Leninist çizgimizi hiç bir oportünist ve inkarcının karalayamayacağını ve çizgimize karşı yönelen bütün tertiplere karşı durmada kararlı olduklarını oportünist ve inkarcılara gösterdiler. Bu kararlı ve ilkeli tavır karşısında çeşitli yalan, iftira ve dedikodulara başvurarak ayakta kalmaya çalıştılar. Marksist-Leninist kadroları hizipçilikle suçlama vaazlarına başladılar. Bunu ispat edebilmek için de Marksist-Leninistlerin içine "ajan" soktuklarını belirttiler ve kendi akıllarınca, güya kanıtladılar. Tabanla karşı karşıya geçince de tükürdüklerini yalamak zorunda kaldılar. Ancak onlar bu yolda devam ettiler. Tasfiyeci gazete-

Devamı Sayfa 11'de

HALKIN BİRLİĞİ HAFTALIK DERGİ * Sahibi: Hayrabet HONCA * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Mete Dalgın * İdarehane Yeri: Klodfarer Caddesi, Oğuz Han, 25/12 Divanyolu-Istanbul * Haberleşme Adresi: P.K. 1297 Sirkeci-Istanbul * Ödemeler İçin Posta Çeki No: 10287/3 * Istanbul Dağıtım: BİR-DA Ankara Dağıtım: Fikri Neğiş İzmir Dağıtım: DATİÇ * Dizgi: Şampiyonlar * Abone Şartları: Altı aylık 100; Yıllık 200 TL. * Baskı: DAILY NEWS WEB OFSET TESİS -

ECEVİT'İN ROMANYA GEZİSİ

Başbakan Bülent Ecevit kurban bayramında Romanya'ya üç günlük bir ziyaret yaptı. Ecevit Romen başbakanı Manescu ve devlet başkanı Nikolai Caucescu ile görüşmelerde bulundu. Bu görüşmelerde ekonomik ilişkilerin pekişmesi doğrultusunda ekonomik işbirliği paketi hazırlandı. Ekonomik pakette bulunan proje, önerileri ve çeşitli kararlar Romanya ile ekonomik ilişkilerin daha pekişmesini öngörüyordu. Bu Ecevit'in "çok yönlü" dış politikasının bir parçasıdır. Son zamanlarda Ecevit "çok yönlülük" politikasıyla doğu blokunun çeşitli ülkeleriyle ilişkileri, geliştirmek doğrultusunda hızlı adımlar atmaktadır. Bu politika özellikle şu veya bu biçimde sosyal-emperyalizme açılma politikasıdır. Bu politikanın pratik hayatta doğuracağı sonuç ise ülkemizin Rus sosyal-emperyalizmine [illegible]lan ekonomik bağımlılığ[illegible] artmasıdır.

Ecevit ziyaret sü[illegible]esinde Romen yetkilileri[illegible] yaptığı görüşmelerde [illegible]mik alanda, 3 ilkede a[illegible] sağlanmıştır

1) Türk[illegible]iye'de ihracata dönük ort[illegible]k sanayi girişimleri. Bu [illegible]yi girişimlerinden elye k[illegible]ilecek ürünlerin dış pazarında işbirliği.

2) .... dış ülkelerde, özellikle orta doğuda ortaklaşa yatırım ihalelerine girişilmesi.

3) İki ülkenin sanayileri, için gerekli temel girdileri, karşılıklı olarak birbirlerinden sağlamaları üzerinde anlaşmaya varılan bu üç temel ilke Romanya'ya borçlanma bağımlılığı arttırmada kapıları sonuna kadar açmaktadır.

Daha önce Nisan ayında Türkiye'de hazırlanmış ekonomik işbirliği paketinin bu ziyaret esnasında kapsamı dahada genişletilmiştir.

İşbirliğini içeren noktaların başlıcaları şunlardır:

1) Projesi 1977 yılında ele alınan 5 milyon ton kapasiteli 180 milyon dolarlık Romen kredisiyle gerçekleştirilecek ve yılda 10 milyon ton kapasiteye çıkartılabilecek biçimde projelendirilecektir.

2) Sivas vagon fabrikasının tesisi ve Romanya'da vagon alımı meselesiyle ilgili olarak Aralık ayında Ankara'da, DDY yetkilileriyle görüşme yapılacak.

Petrol arama ve gereçleri ile ilgili olarak şu kararlar bulunmaktadır:

- Önceki sözleşmede öngörülen 24 sondaj kulesi 20'ye indirilmiş, 4 kulenin bedeli karşılığında yedek parça ve araç gereç sağlanması kararlaştırılmıştır. Bu proje 80 milyon tutarındadır.
- Petrol arama çalışmalarıyla ilgili Romen teknisyenlerinin Türkiye'ye gelmeleri, yürürlüğe konulmuştur.

Yukarıda belirtilen ekonomik paketin kapsamını Ecevit Romanya ziyareti esnasında taşımacılık ve ulaşımla ilgili işbirliği kararlarıyla da ha da genişletilmiştir.

Turizm dalında da işbirliğini içeren bir paket hazırlanmıştır. Bunun yanı sıra Romanya 1979 yılından itibaren 100 bin ton benzin 500 binton motorin 400 bin ton fuel-oil vermeyi kabul etmiştir

Ecevit'in Romanya ziyareti ekonomik ilişkilerin yeni boyutlar kazanmasının yanısıra siyasi alanda da çeşitli yansımalar kazanacaktır Gelişmeler bunu gösteriyor.

Rus sosyal-emperyalistleriyle arasında belirli çelişkiler bulunmasına rağmen Romanya, başını Sovyet sosyalemperyalizminin çektiği Varşova Paktına bağlı bir ülkedir. Ecevit hükümetinin Varşova Paktı üye ülkeleriyle ekonomik ve ticari anlaşmalar, imzalaması ülkenin Sovyetlere olan ekonomik bağımlılığının, artmasını beraberinde getiriyor. Sovyetler çeşitli yarı - sömürge ülkelere olduğu gibi, bizim ülkemizde de doğrudan ekonomik ilişkileri kurmanın yanısıra kendi yörüngesindeki ülkeler vasıtasıyla ilişkiler kurma ve kendisine bağımlı hale getirme politikası izlemektedir. Ecevit hü-

Devamı Sayfa 11'de

CEZA YASASINDAKİ DEĞİŞİKLİKLER ÜZERİNE DEMAGOJİ VE GERÇEK

Yeni faşist ve gerici ceza yasalarına hayır

15 Kasım 1978 tarihli günlük basında T.C. ceza, ceza mahkemeleri usulü, cezaların infazına ilişkin kanunlarda yapılan değişikliklerin meclise sunulduğuna dair, Adalet Bakanı Mehmet Can 'ın demeci yer alıyordu. Hiç şüphesiz bu değişikliklerde "Anarşiyi önleme", "suç oranını düşürme" demagojisiyle kılıflanarak gerçekte hangi hedefe yöneldiği, hangi amacı taşıdığı çıplak gözden ırak tutulmaya veya gizlenmeye çalışılmıştır. Bu bayat olmasına rağmen, azgın sömürücü niteliğe sahip olan komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ve politik sahnedeki temsilcilerinin yıllardır kullandıkları yöntemdir.

Fakat ceza yasasında yapılan bu değişiklikler ciddice, izlendiği zaman neyi hedeflediğini görmek zor olmayacaktır. Ecevit hükümetinin Adalet Bakanı Sayın! Mehmet Can'ın açıkladığı bu değişiklikler den bir kaçını ele alalım.

Topuz, muşta, tel gibi halkımızın doğal savunma araçları, ateşli silahlar kapsamına alınmış ve bununla da kalınmayarak ateşli silahların "ceza miktarları önemli ölçüde arttırılmıştır."

Bu değişiklik gerçekten halkımızın faşist cinayet şebekelerinden kendisine yönelebilecek silahlı saldırılara karşın doğal savunma araçlarını dahi elinden alarak silahsızlandırmayı ve bu faşist saldırılara boyun eğdirmeyi hedeflemektedir. Yokşa, iddia edildiği gibi bu değişiklikler, bu tür araçlara olan ilginin azalmasını ve dolayısıyla "suç oranının düşmesine hizmet" ettiği değildir. Faşist milislerin silahsızlandırılması içinse hiç değildir. Çünkü bu yolla faşist milisler silahsızlandırılamaz. Tersine halk kurbanlık koyun gibi bu canilere teslim edilir. Adalet Bakanının kötü ve berbat demagojisi yukarda vurguladığımız gerçeği örtbas edebilir mi? Hayır!

Bugün fabrikadaki işçiyi iliğine kadar sömüren komprador patrondan, sülük gibi köylünün kanını emen kırbaçlı toprak ağasına ve bunların siyasi sözcülerinden parlamenterlerine kadar bütünü tepeden tırnağa kadar silahlıdırlar ve daha da öte saltanatlarını güvenlik altında tutabilmek için modern silahlarla kuşatılmış ordular vb. vurucu timler meydana getirmişlerdir. Elbetteki bu silahlı egemen güçler sömürü saltanatını ayakta tutabilmek için emekçi halkın silahsızdırılması için gereken yasaları çıkararak ve değişik ted birler almak zorundadırlar. Bu gerçeği gizlemek için doğaldır ki Ecevit hükümetinin Adalet Bakanı Ateşli Silahlar Kanununda yapılan bu değişikliğin "toplumun bütününün menfaatine uygun" olduğu demagojisini yapacaktır. Sosyal pratik bu yasaların "toplumun bütününün menfaatine uygun" olduğunu değil, bizatihi hakim, sınıfların menfaatine uygun olduğunu göstermektedir. Egemen güçler kendi menfaatlerini her dönemde toplumun genel menfaatleri şeklinde gösterme sahtekarlığına başvurmuşlardır.

10-20 bin lira arasındaki cezanın paraya çevrilme oranının 60-100 bin oranına yükseltilmesi "sömürü düzeninin kurbanı" olan yoksul tutukluların menfaatine olup olmadığının yoruma yer bırakmadan cevabıdır.

Yine en ilginç olanlarından bir tanesi de ceza mahkemeleri usulü kanununun 226. maddesinde yapılan değişiktir. Şöyle deniyor: "..Yargı çevresi dışında bulunan tutukluların, mahkemelerin gerek görmemeleri halinde, ancak mahallinden duruşmaya gelme zorunlulukları kaldırılmak suretiyle davaların süratle sonuçlanması istenmiştir."

Bunun açık anlamı tutuklunun savunma hakkını ortadan kaldırmak veya savunma hakkının kullanılıp kullanılmamasını egemen güçlerin savunucuları olan mahkeme heyetinin

Devamı Sayfa 11'de

RUS FİLOLARI DEFOL!

Baştarafı Sayfa 1'de

lılık ise hergeçen gün artmaktadır. Emperyalistlerin uşakları patronlar ve toprak ağaları, sırtlarını şu veya bu emperyalist devlete dayayarak işçi sınıfımızı ve emekçi halkımızı azgınca sömürmekte ve ezmektedir. Fakat halkımızın patronlara ve toprakağalarına karşı demokrasi mücadelesi emperyalistlere ve sosyal-emperyalistlere karşı bağımsızlık mücadelesi her geçen gün gelişmektedir. İşçi sınıfımız ve halkımız Marksist-Leninist hareketin saflarında birleşerek emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin, komprador patronların, ve toprakağalarının hakimiyetine son verecek ve bağımsız özgür ve demokratik Türkiyeyi kuracaktır.

Bugün Rus sosyal-emperyalizminin saldırgan savaş gemilerini protesto etmek, Milli Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin bir parçasıdır. Marksist-Leninist hareket, bir emperyalist devlete dayanarak diğerine karşı mücadele tezini kesinlikle reddeder. Başını Çinli revizyonistlerin çektiği ve onların ülkemizdeki temsilcisi "üç dünyacı" TİKP-Aydınlık karşı devrimcilerinin vaaz ettiği bu teoriye göre Rusya'ya karşı mücadele ederken Amerikan emperyalistlerine dayanılmalıdır. Bu teoriyi savunarak mil li bağımsızlığımızı kazanmak olanaksızdır. İşte TİKP-Aydınlık karşı-devrimcileri, bunun için NATO'dan çıkılmasına karşı çıkmaktadırlar. Onlar Amerikan emperyalizminin gönüllü ajanlarıdırlar.

HALKIN BİRLİĞİ, milli bağımsızlığımızın ancak ve an-

Rus denizcilerin konseri sırasında, dışarıda önlem alan güvenlik kuvvetleri...

cak, işçi sınıfımıza ve emekçi halk kitlelerine dayarak ve onları Marksist-Leninist hareketin saflarında birleştirerek, her türlü emperyalist ilişkilere son verilebileceğini ve emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin ülkemizden atılabileceği görüşündedir.

Bugün, işçi sınıfımız ve emekçi halk kitleleri, başta iki süper devlet, ABD ve Rus sosyal-emperyalistleri olmak üzere faşist diktatörlüğü yıkmak ve Rus sosyal-emperyalizminin uşağı TKP, TİP, TSİP gibi partilerin temsil ettiği sosyal-faşist gelişimi engellemek ve demokratik halk iktidarını kurmak için mücadele etmektedir. Marksist-Leninist hareket, halkımıza bu mücadelede sebat ve kararlılıkla önderlik ederek, devrimi zafere ulaştırmaktır. Ne Amerikan emperyalistleri, ne Rus sosyal-emperyalistleri, ne hakim sınıflar ve onların partileri devrimin zafere ulaşmasını önleyemeyeceklerdir.

KAHROLSUN EMPERYALİSTLER VE SOSYAL-EMPERYALİSTLER!

KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL - FAŞİZM!

Ekonomik buhran, IMF'nin zorunlu koşulları ve devrimci çözüm

ECEVİT HÜKÜMETİNİN IMF'YE HER DİKTE ETTİĞİNİ YERİNE GETİRECEĞİNİ TAAHHÜT ETMESİ, PROLETARYA VE GENİŞ HALK YIĞINLARI İÇİN DAHA AZGIN SÖMÜRÜ, BASKI, YOKSULLUK, YOKLUK VE ACI DEMEKTİR. KAN VE GÖZ YAŞI DEMEKTİR.

Ekonomik buhran giderek derinleşiyor. Bu Türkiye'nin emperyalizme, sosyal-emperyalizme bağımlı yarı-sömürge yapısının kaçınılmaz sonucudur. Kapitalist-revizyonist sistemi derinden sarsan buhran, bu sistemin halkaları olan yarı-sömürge ülkelerde etkisini daha da fazla gösteriyor. Ve bu ülkeler emperyalizme, sosyal-emperyalizme bağımlılık ağına daha fazla düşüyorlar. Mali sermayenin ayırdedici özelliği sermaye ihracıdır. Emperyalistler, sosyal- emperyalistler esas olarak sermaye ihracı yoluyla; kredi ve yatırım ve borçlandırma yoluyla azami kar elde ediyor, dizginsiz sömürülerini sürdürüyorlar. Bu tabii aynı zamanda çeşitli ülkeleri kendilerine bağımlı kılmalarının ve bunun katmerleştirmenin ana yoludur. Dünya hegemonyası peşinde koşan emperyalistler, sosyal-emperyalistler, özellikle de iki süper devlet ABD ve SSCB nüfuz ve etki alanları, hammadde kaynakları ve sermaye ihraç alanları üzerinde kıyasıya rekabet içindeler.

Başta ABD emperyalizmi gelmek üzere emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin sömürgesi olan Türkiye'de de emperyalistler ve sosyal - emperyalistler, komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfı aracılığıyla azgın bir sömürü gerçekleştiriyorlar. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfı emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin ülkemizdeki ana toplumsal dayanaklarıdır. Emperyalistler ve sosyal-emperyalistler ülkemizdeki sömürü ve talanlarını esas olarak sermaye ihracı yoluyla; çeşitli karlı alanlara yatırım yaparak kredi ve borçlandırma yoluyla gerçekleştiriyorlar. Türkiye'nin emperyalizme, sosyal-emperyalizme bağımlılığı giderek daha fazla artıyor.

Türkiye'nin 1959 yılında 670 milyon dolar olan dış borçları 1978 yılı için saptanan en son verilere göre yaklaşık 20 kat artmış, 12,9 milyar dolara ulaşmıştır. 19 yıl içinde gerçekleşen bu 20 kat artış kendi çapında bir rekor ve ülkemizin emperyalizme, sosyal-emperyalizme daha fazla bağlanmasının hızını gösteren bir ölçüdür.

Bilimsel gerçekler "3 Dünya Teorisi"ni her alanda iflâs ettiriyor. Çin'li revizyonistler onların çeşitli ülkelerdeki uzantıları, ülkemizde de TİKP revizyonistleri devrimin temel gücü dedikleri "3. Dünya devletleri"nin giderek emperyalizmden daha da bağımsızlaştığını ve emperyalist sistemden kopabileceğini ileri sürerek gerçekleri çarpıtıp tersyüz ediyorlar. Her şeyden önce onlar "3. Dünya devletleri" dedikleri devletlerin emperyalizme bağımlı komprador-feodal niteliğini gözlerden saklıyor, bu ülkelerde söz konusu devletleri yıkacak bir devrim olmadan, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin sömürü, talan ağından kurtulmalarının, emperyalist sistemden kopmanın mümkün olmadığını ve olamayacağını inkar ediyorlar. Komprador kapitalistler, toprak ağaları ve onların devletleri, giderek emperyalizmden, sosyal-emperyalizmden bağımsızlaşmıyorlar, tam tersine emperyalizme, sosyal-emperyalizme bağımlılığı giderek daha da pekiştiriyorlar. Türkiye gibi yarı-sömürge ülkelerin dış borçlarındaki artış, onların emperyalizme, sosyal-emperyalizme giderek artan bağımlılıklarını vurgulamaktadır Komprador kapitalistler, toprak ağaları gayrı millî güçlerdir. Bunların menfaati emperyalistlerle, sosyal-emperyalistlerle daha sıkı işbirliği yapmadadır, yoksa onlardan kopmak değil. Bu güçlerin varlığı ve gelişimi emperyalistlere ve sosyal-emperyalistlere bağlıdır. Bu bakımdan onlar efendilerinin kollarına atılarak çıkarları doğrultusunda hareket ederler.

1974-1975 yıllarında Türkiye'nin dış borçları 3,2 milyar dolar kadardı. 1976 yılında bu rakam 7,1 milyar dolara yükseldi. 1977 yılında ise daha da artarak 11,3 milyar doları buldu. Kasım 1978 de ise Türkiye'nin dış borçları 12,9 milyar dolara ulaştı. Bu hızlı artış ülkemizin emperyalizme ve sosyal-emperyalizme hızla artan bağımlılığını ifade ediyor. Dış borçların özellikle son yıllarda hızlı bir artışı rakamlarda gözlemlenebiliyor. Toplam dış borçların yarısından fazlası son bir-iki yılda hızlanan kısa vadeli borçlardan oluşuyor.

Kısa vadeli borçlar 1975 yılında yaklaşık 500 milyon dolar kadardı. 1976 yılında bu rakkamda 2,8 milyar dolar artış görülmüş ve kısa vadeli borçlar 3,3 milyar dolara ulaşmıştır. 1976 yılında yanlız DÇM (Dövize Çevrilebilen Mevduat) borçları 1,7 milyar dolardı. 1977 yılında kısa vadeli borçlarda özellikle büyük bir artış görülmüş ve bu tür borçların toplamı 6,6 milyar dolara yükselmiştir. 1978 yılında ise kısa vadeli dış borçlardan toplam miktarı 7,7 milyar dolar olmuştur. Tablo 1

Dış borçların dökümü (milyar dolar)	1976	1977	1978
Kısa vadeli borçlar	3,3	6,6	7,7
Uzun ve orta vadeli borçlar	3,8	4,7	5,2
Toplam borçlar	7,1	11,3	12,9

Kısa vadeli borçlar içinde en büyük kalemleri sırasıyla DÇM'ler mal mukabili ithalattan kaynaklanan ödenmemiş ithalat borçları, kabul kredileri, IMF borçları, banker kredileri, DÇM faizleri ve Merkez Bankasının ödenmemiş borçları oluşturuyor.

Orta ve uzun vadeli borçları ise genellikle emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin proje ve yatırım kredileri ve devletten devlete krediler oluşturmaktadır.

Öte yandan bir emperyalist kuruluş olan IMF (Uluslararası Para Fonu) ülkemizin emperyalizme bağımlılığını daha da pekiştirecek yükümlülükleri gündeme koymuştur. Hakim sınıflar ekonomik bunalımdan çıkış umudu olarak IMF'ye el açıyorlar. IMF'de kredi olanakları sağlamak için ağır yükümlülükler dayatıyor. Bu yükümlülükler emperyalist sermayenin ülkemizde daha azgın at oynatmasını, daha azgın sömürü ve talanı öngörüyor. Elbette bu durum ekonomik buhranın aşılması bir yana, işsizliği, pahalılığı enflasyonu daha da körüklüyor.

Son zamanlarda IMF'nin emirleri gereği bir dizi "istikrar tedbiri" alındı. Bu "tedbir"lerin sonuçlarını halkımız hergün yaşıyor. Hayat pahalılığı, enflasyon hızla yükselirken, işçi ücretlerini dondurma, sendika ve grev hakkını gaspetme, kazanılmış demokratik hakları geri almayı ifade eden yeni gerici-faşist tedbirleri gerçekleştirme çabaları IMF'nin dayattığı, hükümetin emir kulu olarak yerine getirdiği "istikrar tedbirleri"nin bir kesitidir.

En son olarak Maliye Bakanı Ziya Müezzinoğlu'nun imzasıyla 23 Mart 1978 tarihinde IMF'ye sunulan "niyet mektubu" üzerine IMF' tarafından 24 Nisan 1978 tarihinde verilen "standy-by" düzenlemesi kararı, beşi "standy-by" döneminin bütünü boyunca ikisi ise belirli tarihler için geçerli "7 emir"in yerine getirilmesini içeriyor. "7 emir"in yerine getirilmemesi halinde, IMF'den kredi sağlamak mümkün olmayacak. Bu ekonomi üzerindeki doğrudan emperyalist denetimi ifade ediyor. "Standy by" düzenlemesine göre Türkiye kredi dilimlerini fon üyesi ülkelerin paraları ile ya da özel çekme hakları karşılığında kullanabilecektir.. Kullanılan krediler için IMF'nin kararına göre bir bedel ödenecektir. Ana paranın geri ödenmesinin ise kredinin kullanımından en geç beş yıl sonra tamamlanması zorunlu şart olarak konulmaktadır.

"7 emir" den birincisi, Merkez Bankasının net iç varlıkları ile kamu kesimi kredilerine konan sınırlamaların aşılmamasıdır. Sınırlamalar şöyledir : Tablo 2.

Sınırlama süreci	Net İç Varlıklar	Kamu Kredileri
Mayıs-Temmuz 1978	224	171
Ağustos-Ekim 1978	238	181
Kasım 1978-Ocak 1979	252	190
Şubat 1979-Nisan 1979	267	197

Sınırlamalar (milyar TL)

IMF emirlerinde ayrıca cari işlemlerde ödeme ve transfer gecikmelerinin olmasına izin verilmeyeceği belirtiyor. Ve katlı kar ayarlamaları ya da aynı sonucu doğuracak uygulamaların yapılmaması, cari işlemlerle ilgili ödeme ve transferlere yeni kısıtlamaların getirilmemesi ve olanların ağırlaştırılmaması, isteniyor. İlâveten yeni dışalım kısıtlamaları getirilmemesi veya uygulananların ağırlaştırılmaması belirtiliyor.

IMF'nin dayattığı emirler emperyalist sermayenin ülkemizde daha serbest at oynatmasını sağlama amacına hizmet ediyor ve emperyalizme bağımlılığı ve emperyalizmin denetimini pekiştirici bir rol oynuyor. Ecevit hükümeti temsil ettiği sınıfların çıkarı doğrultusunda IMF'nin emirlerini bir bir yerine getirme istikametin de ilerliyor. Zaten başka türlü de düşünülemez. Çünkü emperyalizme bağımlılık, yeni bağımlılıkları beraberinde getirir. Hakim sınıfların yapacağı efendileri önünde el etek öpmektir. Bu nedenle Ecevit hükümeti IMF'ye "niyet mektubun"da anlaşmayı tahaüd etmiş, IMF'nin dayattığı yükümlülükleri üzerine anlaşmaya varacaklarını resmen ilan etmiştir. "Niyet mektubunda" konuyla ilgili olarak şunlar belirtiliyor:

"Uluslararası ve iç ekonomik durumun belirsizliği nedeniyle hükümetin eğilimi, 1979 Ocak'ının ilk yarısında uygulanan programın gelişmesini gözden geçirmek, ve buna bağlı olarak fon ile gerektiği biçimde anlaşmaya varmaktır."

"Türk yetkilileri 15 Mayıs 1979'dan önce 'stand-by' düzenlemesinin geri kalan süresi için (ikinci yıl için) uygulanacak politikalar ile performans kıstasları (yerine getirilmesi zorunlu koşullar) üzerinde fon ile anlaşmaya varacaklardır."

Bu emperyalizme kölelik taahhüdünden başka bir şey değildir, tam da bunun belgesidir. Ecevit'in zaman zaman emperyalizme, emperyalist sömürüye karşı olduğunu söylemesi yanlızca halkı uyutmak, göz boyamak amacını taşıyor. IMF'nin emir kulu oluşu bunun en açık kanıtıdır. Ecevit hükümetinin IMF'ye her dikte ettiğini yerine getireceğini taahhüd etmesi, proletarya ve geniş halk yığınları için, daha azgın sömürü, baskı, yoksulluk, yokluk ve acı demektir. Kan ve gözyaşı demektir. Emperyalistlere, sosyal-emperyalistlere tanınan kapitülasyonlar, buhranın ağır ve acı yükünü proletarya ve geniş emekçi yığınların sırtına bindirmek demektir.

Ülkemizin emperyalizme bağımlılığına, yarı-sömürge yapıya son vermeden, komprador kapitalistleri ve toprak ağalarını alaşağı edip tasfiye etmeden ekonomiyi buhrandan kurtarmanın olanağı; işsizlik, hayat pahalılığı ve enflasyondan kurtulmanın olasılığı yoktur. Çünkü ekonomik buhran bizzat kapitalist-revizyonist sistemden kaynaklanıyor. Türkiye bu sistemin bir halkası olarak kaldıkça yani yarı-sömürge, komprador kapitalizmin hakim olduğu, feodal kalıntıların varlığını sürdürdüğü sosyo-ekonomik yapı sürdükçe ekonomik buhranlar, üretici güçlerin tahribi, azgın sömürü ve yağma kaçınılmazdır.

Ekonomik buhranın en fazla açısını çeken geniş emekçi kitlelerdir. Başta proletarya gelmek üzere tüm halk sınıf ve tabakaları, baskı, sömürü ve zulümden kurtulmak için emperyalizme, sosyal-emperya-

KAPİTALİST DÜZENİN ÇÜRÜMÜŞLÜĞÜNÜN BİR ÖRNEĞİ:

ITT'NİN RÜŞVET OLAYI

> EMPERYALİST DEVLETLERDEN, DEV TEKELLERDEN RÜŞVET ALANLAR, ÜLKEMİZİ ONLARA PEŞKEŞ ÇEKEN, ONLARIN HALKIMIZI AZGINCA SÖMÜRMESİNDEN PAY ALAN VE ONLARLA BİRLİKTE HALKIMIZIN ALINTERİ VE KANI ÜZERİNDE SALTANAT SÜREN KOMPRADOR KAPİTALİSTLER VE TOPRAKAĞALARIDIR.

Uluslararası dev tekellerden ITT (Uluslararası Telefon ve Telgraf Şirketi)nin içlerinde Türkiye'nin de bulunduğu bir dizi ülkede milyonlarca dolarlık rüşvet dağıttığı resmen açıklandı. Açıklamayı resmi bir kuruluş olan ABD Tahvil ve Borsa Komisyonu yaptı. Açıklamada 1970-1976 yılları arasında dağıtılan rüşvetin 250 milyon lirayı aştığı belirtiliyor.

ITT'nin rüşvet dağıttığı ülkeler arasında Türkiye'nin, dışında, Endonezya, Filipinler, İran, Cezayir, Nijerya, Meksika, Şili, İspanya ve İtalya da bulunuyor.Rüşvetler, çeşitli ayrıcalıklar, olanaklar, mali imkanlar, iş olmak; açıkçası sömürü ağını pekiştirerek azami kar elde etmek amacıyla bu ülkelerin hükümet yetkililerine ve bu ülkelerdeki bazı ticari firmalara verilmiştir.

Büyük bir emperyalist tekel olan ITT'nin yılda sağladığı kar açıklamalara göre Amerika içindeki kuruluşlarından 130 milyar lira,Amerika dışındaki kollarından 110 milyar liradır. ITT'nin ABD'nin hem iç hem de dış siyasetinde önemli etkinliği vardır CIA ile sıkı işbirliği olan ITT Şili'de, Allende yönetimine karşı darbe tezgâhlanmasının baş mimarlarındandır. Ayrıca ITT'nin 1970-1972 yılları arasında Şili'de Allende'ye karşı olan faşist güçlere önemli maddî yardımlarda bulunduğu, bir takım paravan firmalar ve sahte isimlere açılmış hesaplara 10 milyon lira yatırdığı kanıtlanmıştır.

Öte yandan ITT 1971 ile 1975 yıllarında İtalya'da sahte faturalarla ve bazı görevliler satın alarak çeşitli vergi davalarını lehine sonuçlandırmıştır. ITT bu iş için 10 milyon lirayı aşkın rüşvet vermiştir. ITT İspanya'da da benzer yollarla;rüşvetle yetkili memurlar satın alarak kârını dışarıya transfer etmiştir.

Endonezya'da ise 157 milyon dolarlık bir ihaleyi almak için ITT bir çok hükümet görevlisini rüşvetle satın almış; onlar adına açılan hesaplara para yatırmıştır.

ITT'nin Türkiye'de dahil çeşitli ülkelerde rüşvet dağıtma faaliyetine, Batı Almanya ve Belçika'daki yan kuruluşları da karışmıştır.

ABD Tahvil ve Borsa Komisyonu'nun açıklamasında ITT'den başka daha 154 çok uluslu şirketin Türkiye dahil birçok ülkede rüşvet dağıttığı belirtiliyor.

Tüm bunlar garipsenemiyecek, yadırganamıyacak şeylerdir. Çeşitli emperyalist tekeller pazara hakim olma mücadelesinde birbirlerinin gözünü oyarlar. Azami kâr elde etme, rakiplerini çökertip pazara tek başına hakim olma mücadelesinde büyük tekellerin başvurmayacakları yol ve yöntem yoktur. Onların tüm gayesi azami kâr elde etmek; azami sömürü ve yağmadır. Faaliyetleri de bu amacı gerçekleştirmeye yöneliktir. Lenin emperyalizm çağında yabancı bir ülkede dahi rekabeti yoketmenin ekonomik olarak mümkün olduğunu, bunun rakibin mali bağımlılığı yoluyla ve onun hammadde kaynaklarına giderek tüm işletmelerine el koyulması yoluyla yapıldığını açıklamıştı. Lenin'in bu görüşlerini hayat doğrulamıştır ve doğrulamaya devam ediyor.

Çeşitli emperyalist devletler, büyük tekeller rakiplerini yok etmek için kendilerini sadece ekonomik araçlarla kısıtlamıyorlar ve kısıtlamazlar. Onlar aynı zamanda siyasi yöntemlere, akla hayale gelmedik dalaveralara başvuruyorlar. Başka ülkelerin iç işlerine burunlarını sokuyor, menfaatlerine uygun olmayan hükümetleri devirmek için darbeler, vb.tezgahlıyorlar.

Büyük tekeller tamamen ekonomik yöntemlerle da hakimiyet kurabilirler. Lenin "bir ülkenin büyük finans kapitali her zaman, siyasi bakımdan bağımsız bir başka ülkedeki rakiplerini satın alabilir ve bunu sürekli olarak yapmaktadır" demiştir.

Sermayenin hakimiyetini uygulamada başvurduğu iki ekonomik araç vardır. Bunlardan biri doğrudan rüşvet, ikincisi ise hükümetle borsanın işbirliğidir. Kapitalist, sistem içinde mali sermaye her hükümeti, her yetkili memuru rüşvet yoluyla satın alabilir. Lenin bu nedenle "meta üretiminin, burjuvazinin, para gücünün hakimiyeti bir kere kuruldu mu, rüşvet (doğrudan veya borsa yoluyla) her hükümet biçimi altında ve demokrasinin her çeşidi altında 'el de edilebilir' bir şeydir" demiştir.

Bu bakımdan tekelci kapitalizm döneminin serbest rekabetçi kapitalizm döneminden farkı, sadece mali sermaye, banka sermayesiyle birleşmiş, tekel seviyesindeki sanayi sermayesi olduğundan borsanın gücünün artmış olmasıdır. Büyük bankalar borsayla kaynaşmış, her büyük bankanın kendisi bir borsa olmuştur.

ITT'nin rüşvet olayı, emperyalist sistemin işleyişinin, onun çürümüşlüğünün, kokuşmuşluğunun doğal bir görünümüdür. Başka büyük şirketlerin dünyanın çeşitli ülkelerinde, bu arada Türkiyede de rüşvet dağıttığı daha önce açığa çıkmıştı. Bunlar arasında ismi en fazla duyulanı Locheed Uçak firmasının rüşvet dağıtma olayı idi.Firmadan rüşvet alan kişiler birer birer ortaya çıkmıştı.Bunlar arasında çeşitli ülkelerin "önemli şahsiyetleri de" bulunuyordu. Firmanın rüşvet dağıttığı ülkelerde rüşvet alanlar birer birer ortaya çıkarken, yalnız bir ülkede böyle olmadı; rüşvet alanlar paçalarını kurtarabildiler(!) Bu ülke Türkiye'dir. Locheed rüşvet olayının incelenmesiyle ilgili olarak Genel Kurmay Askeri Savcılığı "kovuşturmaya yer olmadığı" kararı verdi. Bu doğaldır. Halk arasında bir söz vardır. "İt iti ısırmaz" diye. Rüşvet alanlar komprador patron-ağa devletinin başında; onun kurumlarının tepesinde oturuyorlar.. Her birinin diğerinden daha az "kirli çamaşırı" olmadığından birbirlerinin kirlilerini geçici bir süre bile olsa saklıyabiliyor, bazen de kendilerine "kurbanlar" bulup, "devleti kurtarma" adına onları feda ediyorlar.

Emperyalist devletlerden, dev tekellerden rüşvet alanlar, ülkemizi onlara peşkeş çeken, onların halkımızı azgınca sömürmesinden pay alan ve onlarla birlikte halkımızın alınteri ve kanı üzerinde saltanat süren komprador kapitalistler ve toprak ağalarının devletini yıkıp, demokratik halk diktatörlüğünü, kurmakla mümkündür. Bunun için faşist diktatörlüğü yıkma, sosyal-faşist gelişmeyi örleme, demokratik halk iktidarını kurma mücadelesini kararlılıkla sürdürmek, ITT'nin rüşvet olayı üstesindeki perdenin kaldırılması, rüşvet alanların açığa çıkarılıp hesap sorulması için mücadele etmek gerekir. Rüşvet olayının üstünü örtme çabalarına karşı çıkalım.

RÜŞVET ALANLAR AÇIĞA ÇIKARILMALI, HESAP SORULMALIDIR!

Çocuk işçiler üzerindeki baskı ve sömürüye son

Konfeksiyonlarda çalışan 15-16 yaş arasındaki çocuklar makinalarda çalışıp daha sonra da makinada işi bitince çeşitli işlerle uğraşmaktadır. Çocuklar elişi ve iş taşıma gibi patronun angarya işleriyle uğraştırılıyorlar. Oysa ki o kişi sadece çalıştığı yere makinacı olarak alınmıştır, fakat patron başka bir işçi almamak için diğer işleri de onlara yüklemektedir.

Çocuklar, herkes gibi günde 11, 12 saat çalıştırılmaktadır, ama bu çalışma şekli onları yıpratmakta, üstelik iyi bir gıda alamadıklarından, sağlıksız gelişmektedirler. Onlar okula gitme çağında olmalarına rağmen, okumaktan yoksun kalmaktadırlar

Bu çocukların devlet tarafından okutulması gerekirken, bundan genellikle zengin ailelerin çocukları yararlanmakta , diğer aileler ekmek parası getirsin diye çocuklarını işe göndermektedirler. Kardeşlerimiz haftalık 200-300 lira gibi bir ücretle çalışmak zorunda kalmaktadırlar. Oysaki onların da büyükler gibi asgari ücret almaları gerekir, çünkü onlar da büyüklerle aynı oranda, 11-12 saat çalışmakta, ve aynı derecede iş yapmaktadırlar. Ama komprador patron-ağa devleti yine kendi kâr amaçlarını öne alarak çocukların yaşına bakarak ücret vermekte, ve onlara hiç bir sosyal hak tanımamaktadır. Oysaki memleketimizdeki iş ve işçi kanunlarında; 15 yaşından küçükler çalıştırılamaz 18 yaşından küçükleri için çıraklık mukavelesi şarttır diye bir madde bulunmaktadır. Fakat bu hiç bir zaman, bazı fabrikalar dışında ve hiç bir iş yerinde uygulanmıyor. Kontrola gelen memurlar işçilerle ilgilenmeyerek patronun yanına gidip onlarla anlaşma yapıyorlar. Ayrıca yine İş Kanunlarına göre, her işçinin sigorta hakkı vardır, ama bu da gerçekleşmiyor, televizyonlarda, radyolarda, gazetelerde her gün sendika temsilcileri ve bakanlar "işçi eşitliğinden", "demokrasiden" dem vuruyorlar. Çünkü işçilerin üstündeki sömürü ve baskıyı onlar da biliyorlar ve kendileri için geçerli olan demokrasilerine leke getirmemek ve ezilen halk kitlelerini ve işçilerin gözlerini boyayıp daha fazla ve rahatlıkla sömürmek için çabalıyorlar. Ama onlar ne kadar çabalarlarsa çabalasınlar her zaman güçlü olan ezilen sınıflardır.

Istanbul'dan Bir Grup
Halkın Birliği Taraftarı
Giyim İşçisi

> ÜLKEMİZİN EMPERYALİZME BAĞIMLILIĞINA, YARI-SÖMÜRGE YAPIYA SON VERMEDEN, KOMPRADOR KAPİTALİSTLERİ VE TOPRAK AĞALARINI AL AŞAĞI EDİP, TASFİYE ETMEDEN EKONOMİYİ BUHRANDAN KURTARMANIN OLANAĞI; İŞSİZLİK, HAYAT PAHALILIĞI VE ENFLASYONDAN KURTULMANIN OLASILIĞI YOKTUR.

lizme bağımlılığa son verecek, komprador kapitalizmin ve feodal kalıntıların kökünü kazıyacak, sosyalizme ve sınıfsız topluma giden yolu açacak olan, Millî Demokratik Halk Devrimi bayrağını yükseltmek zorundadır. Proletarya ve geniş halk kitleleri programında

"Emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin, özellikle iki süper devletin çeşitli millîyetlerden halkımız üzerindeki baskı ve sömürüsüne; ülkemizi emperyalizme ve sosyal-emperyalizme bağlayan ekonomik siyasi askeri ve kültürel bütün bağımlılıklara son vermek, üslerden ve askeri paktlardan arınmış bağımsız Türkiye'yi gerçekleştirmek

"Faşist Diktatörlüğü yıkmak; sosyal-faşist gelişmeyi önlemek demokratik halk iktidarını kurmak

"Komprador burjuvazinin bütün mülkiyetine halk yararına el koymak

"Toprak ağalarının topraklarına, tüm büyük toprak mülkiyetine ve hazine arazilerine tazminatsız el koymak, bunları topraksız ve az topraklı köylülere dağıtmak"

sökülmeyecek biçimde perçinlenmiş olan ve bu uğurda kararlılıkla mücadele eden Marksist-Leninist hareket etrafında çelikten bir birlik kurmalıdır.

OPORTÜNİZM VE İNKARCILIK YIKILACAK,

TASFİYECİ TAHRİBATI GİD

Oportünist inkarcıların saflarımızdan temizlenmesi sadece Marksist-Leninist hareketi etkilemekte kalmadı. Aynı zamanda ülkemiz devrimci hareketinde önemli yankılar uyandırdı. Parti meselesi; geçmişin değerlendirmesi, ileriye doğru gerçek ve sağlam adımlar atmak için çözümü ertelenemez bir biçimde gündemde duran en önemli mesele haline geldi. Parti meselesinde soyut sloganlar ve ajitasyon nağmeleri ölümcül bir darbe yedi. Meseleye berrak ve bilimsel bir perspektif kazandırıldı. Leninist parti öğretisi ve anlayışından sapmalar mahkum edildi.

Parti meselesine sadece genel teorik planda sağlam ve doğru çözümlemeler getirilmekle yetinilmedi. Buna bağlı olarak ülkemiz somutunda tarihi gelişimi içinde meseleye açıklık kazandırıldı ve çözümü sağlam temellere oturtuldu. Şüphesiz bu, geçmişin doğru tahlilinden geçiyordu. Geçmişin düzgün bir tahlili yapılmadan, ileriye doğru adımlar atmak mümkün olmazdı. Yalpalama ve istikrarsızlık gelişime damgasını vurordu. Bugün önümüzde ileriye güvenle bakmamızı sağlayan geçmişin Marksist bir tahlili var. Çeşitli küçük burjuva akımları huzursuz kılan, Marksist-Leninist hareketin geçmişine hırçınlıkla saldırmaya ve ya hayasızca istismar etmeye iten de bu.

HIRÇINLAŞAN KÜÇÜK BURJUVA İNKARCILIĞI

Halkın Kurtuluşu yazarları bu nedenle seviyesizce İbrahim Kaypakkaya yoldaşa saldırıyor. Küçük-burjuvaziye has burnu büyüklükle kara çalmaya çalışıyorlar. Bu, tipik küçük-burjuva aydınların ruh halini yansıtıyor. Onlar kendilerini "keramet"sahibi, şaşmaz "proleter devrimci" önderler olarak göstermeye ve kendi kendilerine övgüler düzmeye bayılıyorlar. Bu kendine hayran küçük-burjuvalar kendi dışlarındaki herşeyi ve herkesi, sorumsuz ve ukalaca karalamayı varlık şartları olarak görüyorlar. İşi o denli ileri götürüyorlar ki, Mustafa Suphi'yi dahi inkara varıyorlar. Çünkü açıkça yazdıkları gibi, ülkemizde komünist bir çizgiyi ilk kez onlar ortaya koymuşlar (!) Mustafa Suphi'nin bu konuda sadece bazı girişimleri olmuş. Hepsi o kadar.

Halkın Kurtuluşu yazarları, fokoculuğu temel alan bir yapının sözümona Komünist Partisine "dönüşümünün" mümkünlüğü üzerine ve bu sürecin kendilerine göre gelişimini tahlili konusunda umutsuz bir çabayla Marksist teorinin ve gerçeklerin ötesine geçiyorlar. Bu "geçiş süreci" tahlilinin somutta gerçekleştireceği sadece Lenin'in belirttiği "tabela değişikliği"dir. Ve zaten olan da budur.

"Partizan" ise Marksist-Leninist hareketin geçmişini istismar etmeyi ayakta kalmasının şartı olarak görüyor. Küçük-burjuvazinin umutsuz hırçınlığını, bireysel terörde çıkış bulan öfkesini sermaye ediniyor. Günümüzde bunun şartlarının varoluşu birkaç kendini beğenmiş küçük burjuva aydınının bir dizi devrimci unsuru teori kırıntıları ve safsatayla, kendi çıkmazlarının esiri ve kurbanı yapmalarına; maceracılığın girdabına sürüklemelerine temel teşkil ediyor. "Partizan" yazarları da küçük-burjuvazinin herşeyi kendisiyle başlatan kof burnu büyüklüğünün talihsizliğine mahkumdurlar. Mustafa Suphi'nin ve onun önderlik ettiği TKP'nin komünist niteliğini sözümona "derin araştırma" yaftasıyla, tartışma konusu yapmaları ve alttan alta küçümseyerek reddetmeleri buna en yaraşan örneklerden biridir.

Marksist-Leninist hareketin oportünizmi ve inkarcılığı yere çalması, parti meselesine ve buna bağlı olarak geçmişin değer lendirmesine ilişkin doğru berrak bakış açısı ve çözümlemeler ortaya koyması Halkın Kurtuluşu yazarları kadar "Partizan"ya zarlarını da rahatsız etmiş, huzursuz bırakmıştır. Bu onların bir dizi demagojilerine, peşlerinden sürükledikleri unsurların beyinlerine örmeye çalıştıkları örümcek ağlara ağır bir darbe indirmiştir. Onlar tarafından yükselen sesleri "parti, parti" çığlıklarıyla ve ilkesiz uzlaşmacılık vaazederek dindirmeye çalışıyorlar. Veya "dikkatsizlik", "küçük bir hata" gibi nitelemelerin ardına sığınıp anti-Marksist çizgilerinde ufak tefek rötüşler yaparak, ama onu özde sürdürmeye devam ederek eleştiri oklarından kurtulmaya gayret ediyorlar.

Oportünizm ve inkarcılığa karşı amansız mücadele sürdürmek, küçük-burjuva maceracılığının kör kuyusunda devrimci enerjinin heder olmasının zeminini kurutmanın yolunu açıyor, garantisini temsil ediyor.

TASFİYECİ TAHRİBATIN TEMELİ VE DEVRİMCİ KADROLAR

Oportünist ve inkarcı tasfiyeciliğin Marksist-Leninist hareket saflarında yarattığı tahribatı giderme yolunda önemli adımlarda attık ve daha da atacağız. Tecrübelerden ders çıkartmak ve ileriye doğru atacağımız adımlarda bu derslerden ilham almak gerekir. Oportünist ve inkarcı tasfiyecilik saflarımızda tesadüfen ortaya çıkmamıştır. O kendine elverişli bir zeminde, yeşermiş ve boy atmıştır. Bu zemin yenilgi döneminde doğmuştur. Bu dönemde Marksist-Leninist hareket saflarında yer almış, ama proleter bakış açısını, Marksist - Leninist hareketin genel çizgisini yeterince özümleyememiş unsurlar, istikrarsızlıklarını, Marksist olgunluk eksiklerini gidererek daha açık bir biçimde ortaya koydular. Onlar burjuva, küçük-burjuva ideolojisinin baskısı karşısında eğildiler ve ceryanı göğüsleyemeyerek, sağ oportünizme doğru ilerlediler. Marksist-Leninist hareketin genel çizgisinin temellerine içten içe gitgide daha şiddetle karşı çıkar ve bunu, belli zaman ve koşullarda dışa vurur hale geldiler. Marksist-Leninist hareketin genel çizgisine sağdan saldırılarını duraksatmadan sürdürdüler ve Marksist - Leninist çizgi yerine sağ oportünist bir çizgi yaratma ve koyma çabasına sarıldılar. Marksist-Leninist çizginin belirli temellerini ve bir dizi temel unsurunu muğlakta bırakma; yani bunları yok farzederek askıda tutma ve yerine de hiçbir ciddi alternatif koymama böyle bir çabanın ürünü ve bu çabaya tekabül eden sürecin gelişiminin belli bir kesitiydi.

Marksist-Leninist hareket içindeki oportünist ve inkarcı eğilimler onun gelişimine ciddi engel teşkil etti ve çeşitli küçük-burjuva, oportünist akımların mahkum edilmesi görevini zaafa uğrattı. En önemlisi parti görevinin objektif koşulların belirlediği zorunluluk çerçevesinde sıkıca kavranmasını önledi ve parti ruhunun zayıflamasını beraberinde getirdi. Mükemmelliyetçi kalıpların vaazettiği kendiliğindenciliğin önemli etkileri görüldü. Bu saflarımızın bileşiminin üzerinde de önemli olumsuz etkilerde bulundu. Oportünist ve inkarcı tasfiyeciliğin saflarımızda yarattığı tahribatta, tasfiyeciliğin önemli nokta talara yuvalanmalarının yanısıra, oportünizm ve inkarcılığın saflarımızda yarattığı çürümenin de bariz örnekleri görüldü ve yaşandı. Önemli noktalara yuvalanan tasfiyeciler, saflarımızın bileşiminde yol açtıkları olumsuz etkiler temelinde tahribatta bulundular. Bu çürümeyi pratik sonuçlarından kavrıyarak, örgütsel liberalizm ve kendiliğindenciliğe karşı yürüttüğümüz kampanyaya tasfiyecilerin bugün kara çalmaya çalışmasının nedeni burada yatıyor.

Mesele Marksist-Leninist hareketin genel çizgisinin kabulü veya reddidir. Tasfiyeciliğin verdiği cevap bedeli ne olursa olsun genel siyasi çizginin ve Marksist-Leninist hareketin geçmişinin inkarıydı... Tasfiyecilikte budur zaten. Oportünist ve inkarcı tasfiyeciliğe karşı mücadele sadece ideolojik, sadece siyasi planda yürütülemezdi. İdeolojik-siyasi ve örgütsel alanlarda yürütülmeliydi. Tasfiyeciliğin yarattığı kargaşalık bir dizi devrimci unsuru etkiledi, Marksist-Leninist harekete, onun çizgisine sıkıca sarılıp sahip çıkmanın, tasfiyecileri saflardan temizlemenin, kesin zorunluluğu konusunda onları kararsızlığa götürdü. Onlar oportünizm ve inkarcılığın ideolojik etkisini ve baskısını tüm ağırlığıyla hissettiler. Ve giderek tasfiyeci demagoji ve safsataya göğüs geremez noktaya vardılar.

Bazıları ise böyle zorlu mücadele döneminde döküldüler. Bunlar mücadelenin kaçınılmaz ilerleyişi sürecinde kaçınılmaz olarak elenecekti. Onlar, Marksist-Leninist harekete katılmalarına rağmen, ideolojik olarak Marksizm-Leninizmi özümleyememiş, çabuk başarı ve zafer hayaliyle gezinen, yabancı ideolojilerin etkilerini saflarımıza taşıyıcı küçük-burjuva aydın unsurlardı. Tasfiyeciliğin yarattığı buhranı elbette göğüsleyemezlerdi. Tasfiyeciliğin yol açtığı buhran bu unsurlarda karamsarlık ve umutsuzluk, Marksist-Leninist harekete güvensizlik olarak yansıdı ve onlar çözümü mücadeleden uzaklaşmakta buldular.

Marksist-Leninist hareketin sağlıklı unsurları ise istikrarsızlığa en iyi cevabı verdiler ve veriyorlar. Onlar tasfiyeciliğe kararlılıkla karşı durdular ve Marksist-Leninist harekete sahip çıkarak onu kendi ellerine aldılar.

Marksist-Leninist hareketin sağlam çekirdeği tasfiyeciliğin, buhran ve kargaşa unsurlarının üstesinden bir çırpıda gelemediyse, bu iradesi dışında ortaya çıkan gelişmelerin ve Marksist-Leninist hareketin içinde bulunduğu objektif koşulların sonucudur. Marksist-Leninistler tasfiyeciliğe karşı mücadeleyi en elverişsiz koşullarda omuzlamaktan çekinmediler. Zaten tasfiyecilik, kendisi açısından en elverişli gördüğü koşullarda bölücülük ve yıkıcılık bayrağını açtı. Böylesi bir durumda koşulların elveşirsizliği Marksist-Leninistleri tasfiyeciliğe karşı mücadelenin sorumluluğunu omuzlamaktan alıkoyamazdı.

Saflarımızdaki en sağlam, en proleter, ilkelere en sadık unsurlar Marksist - Leninist harekete bağlı kalmışlardır. Tasfiyeci demagojinin etkisinde kalan, kafaları karışan, kararsızlığa itilen bir dizi devrimci unsur da saflara geri döneceklerdi ve dönüyorlar.

Marksist-Leninist hareket küçük-burjuva çevrelerden veya şu veya bu sınıfın kendi içinden attığı "sınıf düşmüş" unsurlar arasından proletarya saflarına her zaman geçici olarak katılan en az istikrarlı, en kararsız unsurlardan kendini arındırmıştır ve mücadele süreci içinde daha da arınacaktır.

Lenin pek haklı olarak şunları belirtmişti:

"Gerçekten de, burjuva devrimi döneminde, proletaryanın teori ve taktiğini özümlemede en az yetenekli, geri çekilme anında soğukkanlılığını en az koruyabilen, ama oportünizmi en uç noktalara kadar götürebilecek olan küçük-burjuva 'yol arkadaşları-nın' proletarya partisine katılması kaçınılmazdır. (Örgütlenme, s.152).

İflah olmaz oportünist ve inkarcı elebaşlar saflarımıza katılmış geçici "yol arkadaşları"ydılar. Lenin proletarya saflarına sızmış bu "yol arkadaşları" için ayrıca şunları belirtiyordu:

"Eğer proletarya partisi, bu yabancı unsurlara kendisi tabi olmuyor da onları kendi içinde eritmesini, onları kendisine tabi kılmasını biliyorsa, eğer bu kimselerin gerçekte yabancı unsurlar oldukları-rını ve bazı koşullarda onlardan açıkça ve aleni olarak mutlaka ayrılmak gerektiğini zamanında saptamayı biliyorsa, o zaman, bu olgunun ne olağan dışı, ne de endişe verici bir yanı kalır." (Örgütlenme, s.153).

Oportünist ve inkarcı tasfiyeciler saflarımıza sadece materyalist yöntemlerle değil, aynı zamanda "araziye uyma" yetenekleri sayesinde de "sızmışlardı". Onlar Lenin'in deyimiyle "kendilerini gizlemek için tıpkı mevsime göre renk değiştiren dağ tavşanı gibi renk değiştirirler". Lenin, Stalin'in parti içinde sınıf mücadelesi konusunda görüşleri açıktır. Onlar böylesi "dağ tavşanları"nın saflardan temizlenmesini zorunlu görüyorlar. Lenin bu nedenle şunları vurguluyordu.

, PROLETARYA PARTİSİ KURULACAK!

İDERMEK İÇİN İLERİ

"Hilebazlar, bürokratlaşmış komünistler, dürüst olmayan ve kararsız komünistler ve ruhen menşevik kaldıkları halde yüz lerine "maske takmış" menşevikler Partiden atılmalıdır." (Örgütlenme, s.242).

TASFİYECİ TAHRİBAT VE İKİ ÇİZGİNİN VARLIĞI TEORİSİ

Lenin oportünistlerle birlik olunamayacağını belirtmiş, oportünist unsurların saflarından temizlenmesinin önemine işaret etmişti. Tasfiyeciler ise Lenin'i parti içinde sınıf mücadelesine ilişkin anti-Marksist görüşlerine; "iki çizgi mücadelesi" konusundaki sakat kavrayışlarına destek yapmaya çalışıyorlar. Bize ağız dolusu küfür ve iftirayla saldırırken parti içinde iki karşıt çizginin objektif bir olgu olduğunu belirtiyor ve böylelikle Çinli revizyonistlerin ve onların ülkemizdeki uzantıları TİKP revizyonistlerinin kart sesli korosuna katılıyorlar. Onlar Lenin'i kötü bir uzlaşmacı, sözümona "birlik" uğruna ilke ayrılıklarını örtbas eden berbat bir liberal olarak gösteriyorlar. Bunu yapmadaki amaçları tasfiyeci ceryanı göğüsleyememiş unsurları kaybetmemek, tasfiyeci emellerine alet etmektir. Bu nedenle "ayrılıklar ufak tefek konulardadır, bizi yanlız bırakmanız gerekmez, s.vs." türünden demagojilere ihtiyaç duyuyorlar.

Leninist öğretiler fikir ayrılıklarının ilkelere ilişkin ayrılıkların, aman karışıklık çıkmasın, barış, birlik, beraberlik korunsun diyerek saklanmasına, üstünün örtülmesine yer yoktur. Aksine, tüm sapmalara ve hatalara karşı devrimci coşkuyla sonuna kadar mücadele etmek vardır. Lenin ilkelere ilişkin ayrılıkları birlik korunsun, aman karışıklık çıkmasın anlayışıyla gizlemedi, aksine üstüne üstüne yürüdü, bölünmelerden korkmadı; menşevik tasfiyecilerin, lafta devrimcilerin, otzovistlerin, ültimatomcuların, tanrı yapıcıların parti saflarından temizlenmesinde bocalamadı.

Yabancı unsurların saflardan temizlenmesi, hata yapanların, Marksizmden sapanların Marksizm yoluna dönmeleri için tüm imkanların kullanılması çabalarının hiçbir olumlu sonuç vermemesinin sonucudur. Oportünist ve inkarcı tasfiyeciler uzun süre eleştirildiler, doğru çizgiye dönmeye ve düzgün özeleştiri yapmaya davet edildiler, ama onlar bu sürekli çabalara hiçbir olumlu cevap vermedikleri gibi, tasfiyecilik yolunda hızla ilerlediler. Tasfiyecilik bayrağını açıktan kaldırarak, bölücülüğe yöneldiler. Yuvalandıkları mevkileri, kişesel ihtiraslarının, tasfiyeci emelleri nin aleti durumuna getirdiler. Gaspettikleri mevkilere dayanarak keyfi ve sorumsuzca uygulamalara yöneldiler, kendi anti-Marksist görüşlerine en geniş demokrasi tanırken, Marksist-Leninist görüşleri "yıkıcı" diye damgaladılar, eleştirileri bastırma, gizleme, kimi zaman da göstermelik demokrasi yöntemine başvurdular. Ahbap-çavuş yöntemleriyle, baskı, tehdit ve şantajla devrimci unsurları doğru Marksist-Leninist görüşleri "yıkıcı" diye damgalamaya zorladılar. Böylelikle Marksist-Leninistlerin çok önceden söylediği gibi, meşruiyetlerini hızla kaybettiler.

Oportünist tasfiyeciler gözü dönük bireyci kariyerizmin en berbat ve en tam tek mil özelliklerini varlıklarında cisimleştir diler. Yalan, dedikodu, iftirayı sermaye edindiler ve halen de ediniyorlar.

Tasfiyeci gazete, "bunlar gizliliği ayaklar altına aldılar" diye hayasızca saldırdığı satırlarda olsun, bu satırlardan sonraki paragraflarda olsun bizzat kendisi polis dosyalarında müstesna bir yere sahip olacak hırçın tasfiyeci çığlıklar atıyordu. Tasfiyeci gazetede bu konuda yazılanlar tamamen provakatif niteliktedir.

Bugün tasfiyecilik ideolojik-siyasi olarak tükenmiştir. Yaptığı yalnızca göz boyama amacıyla "derin bilgi sergilemesi" ve safsatadır.

Tasfiyeci oportünistlerin bazı dürüst unsurları peşlerinden sürüklerken dayandıkları parti içinde sınıf mücadelesi meselesine ilişkin Leninist öğretinin tahrifidir. Onlar birlik üzerine kof şamatayla geri bi lince hitap ediyor ve bunu düzmece reklamlarla destekliyorlar. Tasfiyeci gazetede sözümona çeşitli şehirlerden gelen çoğu yalan ve yaldızlı ajitasyona dayanan düz mece nağmeler tasfiyeci reklamın en önemli öğesini oluşturuyor. Bu ve buna bağlı olarak "çöktüler, çöküyorlar" çığlıklarıyla baylarımız iflasın verdiği telaş içinde kendilerini tatmin ediyor, umutsuzca "iman tazeliyorlar".

İnkarcı oportünistler ilkelere ilişkin ayrılıkların saflaşma getirmeyeceğini, ken dilerinin Marksist-Leninist hareketin çizgisine taban tabana zıt görüşler savunsalar da buna özgürlük tanınmasını, bu görüşlerini muhafaza etmelerine izin verilmesini istediler. Anti-marksist görüşlerini hakim kılmak amacıyla her yolu mübah saydılar, ilke ve disiplini ağır bir biçimde çiğnediler, bireyci kariyerizmin en adi örneklerini sundular.

Çoğunluğun iradesinin belirlediği doğru görüşler yerine, kendi görüşlerini geçirme leri, Marksist-Leninist görüşlere hayat hakkı tanımayacaklarının ilanı niteliğindeydi.

Lenin sanki tam da tasfiyeci baylarımızı çileden çıkartmak için şunları söylüyor:

"...bilinçli işçiler şunu asla unutmamalıdırlar: İlkelerin çiğnendiği öyle vahim durumlar olur ki, bütün örgütsel ilişkilerin koparılması bir görev haline ge lebilir." (Örgütlenme , s.34).

Parti disiplini bilinçli bir disiplindir Bu disiplinin temeli partinin çizgisidir.. Ve bu disiplinin ana fikri, devrimin ve par tinin çıkarları herşeyin üzerindedir. Partinin doğru çizgisinden sapma veya onu değiştirme çabaları partinin birliği ve disiplinine vurulan darbedir. Partide demir disiplinin gerçekten varolabilmesi, parti üyelerinin temel sorunlarda, partinin genel çizgisinde hem fikir olmalarını zorunlu kılar. Partinin çizgisinden kim sapıyorsa, bu çizgiyi kim yuvalandığı mevkilere dayanarak değiştirmeye çalışıyorsa, doğru kararları kim ihlal ediyor veya değiştiriyorsa, ona karşı amansızca mücadele etmek, partiye ve onun çizgisine sahip çıkmak tüm parti üyelerinin vazgeçilmez görevi, bolşevik disiplinin zorunlu gereğidir. Şu veya bu organın veya daha üst organların partinin birliğine ve disiplinine yönelik böylesi faaliyetleri komünistleri buna karşı mücadelede duraksata maz, aksine buna karşı mücadele bolşevik uyanıklılığın bir ifadesidir.

Tasfiyeci oportünistler ise kendi oportünist disiplinlerini Marksist-Leninist hareketin disiplini yerine geçirmeye çalıştılar. Marksist-Leninistlerin kendi oportünist disiplinlerine, yani oportünist ve inkarcı görüşlerine boyun eğmesini istediler. Marksist-Leninist hareketin disiplini onun genel çizgisine dayanır. Marksist-Leninist hareket saflarındaki unsurlar bu çizgiye göre yargılanırlar, faaliyetleriyle bu çizgiden sapıp sapmadıklarına, bu çizgiye zarar verip vermediklerine, göre yargılanırlar. Oysa tasfiyecilerin yargı ölçüsü farklı ve değişiktir. Onlar kendi anti-Marksist görüşlerini yargılarının temeli olarak aldılar ve alıyorlar. Bu doğaldır. Çünkü soyut disiplin anlayışı ve uygulaması olamaz. Bu nedenle tasfiyeciler Marksist-Leninist hareketin genel çizgisini savunan, oportünizmi ve inkarcılığı eleştiren kadroları "disiplinsizlik", "yıkıcılık" gibi ipe sapa gelmez iftiralarla suçlama yoluna saptılar.

Marksist-Leninistler ise doğru olarak inkarcı tasfiyeciliğe hakettiği cevabı verdiler. Onlar bu mücadelede Lenin'in değerli tecrübeleri özetleyen ölümsüz ilkeler saptayan şu sözlerini kendilerine rehber edindiler:

"Reformcular, menşevikler saflarda barındırıldığı takdirde, proletarya devriminin zafere ulaşması ve ayakta kalması imkansızdır. Bu açık bir ilkedir. Ve bu ilkenin doğruluğu Rusya ve Macaristan tecrübesiyle de açıkça kanıtlanmıştır... Üç yıl içinde Rusya'daki proletarya iktidarı birçok kez öyle zor durumlarla karşılaşmıştır ki, eğer menşevikler, reformcular, küçük-burjuva demokratları Partimiz içinde, hatta şu ya da bu ölçüde Merkez Yürütme Komitesi gibi Merkezi Sovyet organlarında kalmış olsalardı Sovyet rejimi kesinlikle, yıkılırdı... Herkesin bildiği gibi bugün İtalya'da proletaryanın burjuvaziye karşı verdiği iktidarı ele geçirme mücadelesinde belirleyici savaşlara doğru ilerlenmektedir. Böyle bir anda, menşeviklerin, reformcuların, Turati taraftarlarının Parti saflarından atılması kesinlikle zorunludur; hatta kararsızlığa düşebilecek ve reformcularla 'birliği' savunmaya yatkın mükemmel komünistlerin bütün sorumlu mevkilerden uzaklaştırılması bile yararlı olabilir.... Devrimin arifesinde ve devrimin zaferi için en şiddetli mücadelelerin verildiği an da, parti içinde en ufak bir kararsızlık herşeyin kaybedilmesine, devrimin yenilgisine, halen çok şiddetli saldırılara hedef olan ve henüz sağlamlaşmamış bulunan, proletarya iktidarının yok edilmesine neden olabilir. Benzer bir anda kararsız önderlerin uzaklaştırılmaları Partiyi, işçi hareketini ve devrimi zayıflatmaz, tersine güçlendirir." (Örgütlenme , s. 27-28).

TASFİYECİ TAHRİBAT DEVRİMCİ KADROLARIN AZİM VE KARARLILIKLARIYLA GİDERİLİYOR.

Lenin'den yaptığımız bu uzun alıntı, bugün de tüm çarpıcılığıyla geçerliliğini ve yol göstericiliğini koruyor. Oportünizm ve inkarcılığa karşı mücadele bugün belirli bir noktaya ulaşmış bulunuyor. Saflar hızlı bir ayrışmaya uğradı ve bu daha sürecek. Eksik ve hatalarımızın bilincinde olarak, oportünist ve inkarcı tasfiyeciliğe karşı mücadelede sebat etme görevi önümüzde duruyor. Tasfiyeci saflarda tek dürüst unsur dahi bırakmamalıyız.

Tasfiyeciliğe karşı mücadelenin başarısı saflarımızdaki sıkı birlik ve disiplinden geçiyor. Tasfiyeciliğin örgütsel alanda yarattığı tahribatın giderilmesi önümüzde duran en önemli ve acil görevlerden biridir. Atılan adımların yeterli olmaktan uzak olduğunu kavrayarak ileri atılmalıyız. Omuzlarımızdaki sorumluluğu, her adımda derinden hissetmeli, hata ve zaaflarımıza karşı acımasız olmalıyız. Giderek sertleşen sınıf mücadelesi daha engin fedakarlıkları ve daha azimli ileri atılışı zorunlu kılıyor. Oportünizm ve inkarcılığın her türden zararlı etkileri bertaraf edilmek zorundadır.

Oportünizm ve inkarcılığa karşı mücadele sadece Marksist-Leninist hareket çerçevesiyle sınırlı değildir. Tersine oldukça geniş bir alanı kapsamaktadır. Halkın Kurtuluşu ve benzeri küçük-burjuva akımlarının oportünizm ve inkarcılığıyla, tasfiyeci baylarımızınki, bir noktada birleşmektedir. Bu nedenle tüm oportünist ve inkarcı cepheye karşı mücadele günün görevidir.

Bugün ülkemizde Marksist-Leninist parti nin doğum sancıları yaşanıyor. Bu, tüm küçük burjuva akımları etkiliyor, onları sahte alternatifler inşa etmeye ve bunun reklamını vargüçleriyle yapmaya itiyor. Çünkü küçük-burjuva grup ve hiziplerin varlık koşulları ortadan kalkıyor. Bu durum oportünist ve inkarcı koronun sesini yükseltmesine neden oluyor.

Oportünist ve inkarcı cephe içinde yer alan bazıları küçük burjuva kendini beğenmişliğiyle sahte alternatifleri allayıp pullarken, bazıları ise aynı özde, ama görünüşte mütevazi bir burnu büyüklükle, her olumlu şeye burun büküp, kötü bir mükemmeliyetçilik, dolayısıyla kendiliğindencilik vaazediyorlar.

Tasfiyeci oportünistler çeşitli küçük burjuva akımların anti-Marksist vaazlarına karşı çok duyarlıdırlar. Onlar özellikle de Halkın Kurtuluşu'ndan önemli derecede etkilenmekte onun kaba oportünizm ve inkarcılığını yeni ve daha ince şekillerde sürdürmektedirler.

Devamı Sayfa 11'de

TROÇKİZME KARŞI ÇIKMA ADI ALTINDA YENİ TROÇKİST TEZLER

Ülkemizde Marksizm-Leninizm adına "kuyuya taş atan deli" misali "siyaset" yaratan yazarlar azımsanmayacak kadardır. Zaten her dönem Marksizm-Leninizmin gelişmesi kendini bu "kuyuya taş atıcılar"dan sakınması ve arındırmasıyla olduğu gibi, Marksizm-Leninizmin gelişmesiyle "kuyuya taş atan"larda daha bir işin erbabı haline gelmişler. Son yıllarda "Üç Dünya Teorisi" bunun en iyi örneklerinden hatta en iyi örneği olarak adlandırılabilir. Şimdi de uluslararası planda olduğu gibi ülkemizde bu karşı-devrimci teoriyi red maskesiyle yenileri boy gösteriyorlar. Sağcı özlerini "sol" lafazanlıklarla örtmeye; kendi troçkizmlerini "Lin Biao'nun troçkist görüşlerine karşı mücadele" yaftasıyla gizlemeye çalışan bu yenileri, "Üç Dünya Teorisini Temelden, Kökten Reddedelim" şatafatlı sloganına sarılıyor, başta AEP gelmek üzere Marksist-Leninist partilere ve hareketlere "yeni tür oportünistler" diye saldırma talihsizliğine mahkum oluyorlar. Avrupa'da çeşitli ülkelerde, özellikle de Federal Almanya'da birkaç küçük parti-aleyhtarı grupçuk olarak şimdiden iflas etmiş olan bu yenilerin, ülkemizdeki sözcülüğünü yapan "Partizan" yazarları da onlardan pek farklı bir durumda değiller.

"Partizan"ın bugünkü "siyasetinin" mucitleri Avrupa'daki akıl hocası sınıf kardeşlerinin söylediklerine aslında çok fazla bir şey katmış değillerdir. Onların bugünkü tüm çabası "bizim de bir siyasetimiz var" diyerek, hizipçiliklerine alet ettikleri, Marksist-Leninist harekete karşı açtıkları yıkıcılık bayrağının altına sürükledikleri dürüst devrimci unsurların, tekrar Marksist-Leninist hareket saflarında yer almalarını önleyebilmektir.

TROÇKİST TEZLERLE TROÇKİZME KARŞI ÇIKILAMAZ.

"Partizan" yazarlarının dünya çapında baş düşman, baş çelişki üzerine söyledikleri anti-Marksist görüşlerinin en belirgin alanlarındandır. Bu, aynı zamanda, uluslararası komünist harekete saldırı çizgisinin en belirgin yanını da oluşturuyor. Bu konuda onların söylediklerine kulak verecek olursak, uluslararası durumu etraflıca tahlil etmek, başlıca çelişkilerin durumunu incelemek, sürecin herhangi bir anında baş çelişkiyi tesbit etmek, varılan bir aşamada en merkezi hedefleri oluşturan baş düşmanları ortaya koymak hem gereksiz hem de "yanlıştır". Bu bakış açısına göre "tüm emperyalist ve sosyal-emperyalist güçler ve onların uşakları devrimin aynı derecede düşmanıdırlar; dünya halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin önünde aynı nitelikte engeldir." (Partizan Çıkarken, s.23).

Emperyalistler nitelik olarak birbirlerinden farklı değildirler. Bu doğru. Böyle olmasaydı, yani nitelik olarak farklı olsalardı, hepsini emperyalist olarak nitelendirmezdik. Fakat düşmanlar arasında ayrım yapmak, en tehlikeli düşmanları tespit etmek, emperyalistler arasında nitelik ayrımı yapmak değildir. Belirli bir durumda en tehlikeli düşmanları tespit etmek, diğer düşmanları düşman olmaktan çıkarmadığı gibi, onların niteliğinin değiştiği anlamına da gelmez. Oysa "Partizan" yazarları aynı fikirde değildir. Onlara göre "dünya halklarının baş düşmanı olarak iki süper devleti tespit etmek, her şeyden önce, karşı-devrim içinde niteliksel ayrım gözetmektir." (Partizan Çıkarken, s.23).

Yani onlara göre baş düşman iki süper devlet tespiti yaptın mı, diğer emperyalistleri emperyalist olmaktan çıkarıyorsun demektir. Halbuki bunun Marksizm-Leninizm ile hiçbir alakası yoktur. Başdüşman tespiti, düşman cephesi içinde acil darbenin vurulacağı hedefleri ortaya koyar; düşman cephesi içinde esas darbenin yoğunlaştırılacağı hedefleri belirlemek anlamına gelir. Bu aynı zamanda, o gelişim aşamasında devrim sürecinin gelişiminin önüne dikilen en tehlikeli düşmanları tespit etmek demektir. Düşman cephesi içinde böyle bir ayrım objektif gerçeklere; somut durumun somut tahliline dayanır. Devrimi ilerletmek bu objektif gerçeğin düzgün tahliline bağlıdır. Düşman cephesinde en tehlikeli en esas darbenin indirileceği hedefleri tesbit etmek, diğerlerini düşman olmaktan çıkarmadığı, onların niteliğinin değiştiği anlamına gelmediği gayet açıktır. Bu basit gerçeği anlıyamayanlar veya bu konuda bilinçli demagoji ve çarpıtma yapanlar, gerçekte II. Dünya Savaşı öncesi ve esnasında faşist kamp dışındaki emperyalistlerin, emperyalist olmaktan çıktığını ve halklara düşman olmadıklarını savunuyorlardır.

"Tüm emperyalist ve sosyal-emperyalist güçler ve onların uşakları devrimin aynı derecede düşmanıdırlar" tezi ise "sol" gevezelikle süslü troçkist bir tezdir. Dünya karşı-devrim cephesi içinde esas darbenin indirileceği hedefleri tespit gereği duymayan, uluslararası durumun etraflı tahlilini fuzuli sayan bu tez, tüm düşmanlara toptan saldırı anlayışının ürünüdür; tüm düşmanları birden yıkma hayalinin formülleşmiş şeklidir. Lin Biao'nun troçkist görüşlerine, "emperyalizmin toptan çöküş çağı" tezine karşı mücadele adı altında piyasaya sürülen bu görüşler özde ondan farklı değildir. Farklılık sadece biçimdedir.. Evet tüm emperyalist ve sosyal-emperyalist güçler devrimin düşmanıdırlar. Fakat bu, varılan her aşamada hangi emperyalist güçlerin devrimin önüne dikilen en büyük engel olduğunu; en tehlikeli düşmanlar olduğunu tespit etmemeyi beraberinde getirmez. Aksine böyle bir tespit zorunludur. Sınıf mücadelesinde, onun ilerletilmesinde gözü olanlar, "hepside aynı derecede düşman" diyerek görünüşte "keskin" ama içi boş ve ilkel laf kırıntılarıyla işin içinden sıyrılmaya çalışmazlar. Dürüst devrimci unsurları böylesi sözümona "siyaset" adına kendi ilkelliklerinin esiri yapmaya gayret etmezler.

HANGİSİNİ SAVUNUYORSUNUZ?

Partizan Çıkarken" adlı broşürde şu satırları okuyoruz:

"Bugün emperyalist devletler ve tekeller arasındaki çelişmeden kaynaklanan emperyalist savaş etkeni yükselmektedir. Devrimler savaşı önleyemediği takdirde, savaş etkeni esas akım haline gelebilir." (Partizan Çıkarken, s.19) (abç).

....

"Günümüzde esas akımın devrim olduğunu belirtmiştik." (Partizan Çıkarken, s.23).

"Görüşümüze göre, dünya çapında baş düşman tespiti, emperyalist savaş akımının esas akım haline geldiği dönemlerde proletaryanın "emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürmek, milli devrimi demokratik devrimle tamamlamak" stratejisine daha iyi hazırlanmasını sağlamak için mevcut relatif dünya barışını koruma görevine bağlı olarak yapılabilir." (Partizan Çıkarken, s. 23) (abç).

Evet broşürde bunlar söyleniyor. Kısaca özetlersek anlatılan; "bugün savaş etkenlerinin yükseldiği, ama devrimin halen esas akım olduğu, baş düşmanın ancak barışın baş düşmanları anlamında savaşın esas akım olduğu dönemlerde tespit edilebileceğidir."

Bir de "Partizan"ın 1. sayısına bir göz atalım. Şunları yazıyor:

"Neden dünya çapında, savaş etkenlerinin yükseldiği dönemlerde ve savaş dönemlerinde barışın baş düşmanı, savaşın esas kışkırtıcısı anlamında bir baş düşman tespiti yapmak doğrudur; ama şartlar ne olursa olsun proleter dünya devriminin baş düşmanı anlamında "halkların baş düşmanı" şeklinde bir tespit yanlıştır? "Çünkü, dünya çapında savaş etmenlerinin hızla yükseldiği şartlarda ve savaş şartlarında proleter dünya devriminin hedefleri içinde yer alan; ama içinde bulunulan anda emperyalist savaşın çıkmasını hazırlıksız olduğu için istemeyen ve savaşın esas kışkırtıcısı olan emperyalist güçlere karşı olan bir bölüm emperyalist arasında ittifak mümkün hale gelir.

"Proleter dünya devrimi konusunda ise bir baş düşman tespiti yapılmaz. Çünkü proleter dünya devriminin hedefi bir bütün olarak emperyalizm ve gericiliktir." (Partizan, S.1) (abç).

Uzun olmasına rağmen aktarmakta yarar gördüğümüz bu pasajda anlatılan, 'Çıkarken' broşüründe anlatılanlardan farklıdır. Çünkü burada "savaş etkenlerinin yükseldiği dönemlerde savaşın esas kışkırtıcısı anlamında baş düşman tespit edilebileceği" söyleniyor. Oysa "Çıkarken" broşüründe "savaşın esas akım olduğu dönemlerde baş düşman tespit edilebileceği" yazılı. Anlaşılan ne zaman baş düşman tespit edileceğine henüz karar verilememiş. "Partizan" 1. sayıda söylenenlere bakacak olursak, yazarlarımızın, savaş etkenlerinin yükseldiği bugünkü şartlarda "barışın baş düşmanı" anlamında baş düşman tespit etmeleri gerekir. Fakat "Çıkarken" broşüründe yazılanları esas alacak olursak, böyle bir şeye kalkışmamaları gerekir. Çünkü "henüz savaş esas akım değil, barışın baş düşmanları anlamında baş düşman ancak savaşın esas akım olduğu şartlarda tespit edilebilir. Oysa savaş etkenleri yükselmesine rağmen esas akım hala devrimdir."

Bu çelişki savunulan görüşlerin devşirmeliğinden ve ilkelliğinden kaynaklanıyor. Bazıları belki, savaş etkenlerinin yükseldiği dönemden kasıt "savaşın esas akım olduğu dönem"dir, diye saçma bir iddia ortaya atabilir. Fakat Partizan yazarlarının bu ikisini birbirinden ayırt ettiği açıktır. "Çıkarken" broşüründe "savaş etkenlerinin yükselmesine rağmen, esas akımın devrim olduğu"nu savunuyorlar. Zaten savaş etkenlerinin yükselmesi, devrimin esas akım olduğunu ortadan kaldırmaz.. Bu durumda çelişki daha bariz ve nettir. "Partizan" yazarları "Çıkarken" broşüründe, baş düşmanın ancak "savaşın esas akım olduğu dönemde" tespit edilebileceğini savunurken, 1. sayıda, savaş etkenlerinin yükseldiği dönemde ve savaş döneminde tespit edilebileceğini savunuyorlar. "Partizan" 1. sayıda söylenenlerden, savaş etkenlerinin yükseldiği, devrimin esas akım olduğu bugünkü şartlarda baş düşman tespit edilebileceği sonucu çıkıyor. Ama yazarlara göre bu, halkların baş düşmanı olmuyorda, "barışın baş düşmanı" oluyor.

"HALKLARIN BAŞ DÜŞMANI", "BARIŞIN BAŞ DÜŞMANI"

"Halkların baş düşmanı", "Barışın baş düşmanı" ayırımları suni ve saçma ayrımlardır. Esas savaş kışkırtıcısı emperyalistler, barışın en büyük tehditleri, halkların azılı düşmanlarıdır. Dünya halklarının menfaatleri emperyalist savaşı, yağma savaşını önlemededir. "Barışın baş düşmanı" olan güçler, o şartlarda aynı zamanda halkların baş düşmanlarıdır. Emperyalist savaş tehlikesi, halklar için yıkım, dizginsiz sömürü ve yağma, kan ve gözyaşıdır. Halkların özgürlük ve bağımsızlığı için ciddi tehdittir. Halklar, "emperyalistlerin toplarında mermi" olmak istemediklerinden, savaşa karşı mücadelenin ön safındadırlar. "Barışın baş düşmanı" olan güçler, bu nedenle halkların baş düşmanlarından ayrı değildir. Savaşa karşı mücadelenin devrim mücadelesinden ayrı olmadığını da düşünürsek bunun doğruluğu, daha net görülebilir.

Dimitrov 26 Ağustos 1935'te, yükselen savaş tehlikesine dikkat çekiyor, "halkların savaşa karşı kini gittikçe derinleşmekte ve alevlenmektedir" diyor, "şimdi sadece işçi sınıfı, köylülük ve diğer emekçiler değil, yeni savaşlar yüzünden bağımsızlıkları tehlikeye giren ezilen milletler ve zayıf halklar da barışın korunması davasını savunmaktadır" (Bkz. Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe, s.197) diye ekliyordu. O, aynı konuşmasında şartların, emperyalist savaş tehlikesine karşı işçi sınıfı, bütün emekçiler ve bütün halkların en geniş bir birleşik cephe kurma imkanını yarattığını belirtiyordu. Yine Dimitrov bunun hemen akabinde "ve birleşik cephe faşizmi ve kapitalist sistemi yıkmanın, emperyalist savaşı engellemenin en emin yoludur." (Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe, s.198), diye vurguluyordu.

Örneğin II. Dünya Savaşı öncesi, 1936 yıllarını ele alalım. Komünist Enternasyonal bu yıllarda faşist kampı, savaşın baş kışkırtıcısı olarak tespit etti. Faşist kamp "barışın baş düşmanı"ydı. Fakat acaba halkların baş düşmanı değil miydi? Faşist kampın halkların baş düşmanı olmadığını ileri sürmek saçmalamadan mümkün olmaz. O yıllarda ve savaş yıllarında faşist kamp

savaşın baş kaşkırtıcısı, baş sorumlusu ve halkların baş düşmanıydı.

Savaş etkenlerinin yükseldiği bugünkü şartlarda, iki süper devlet; ABD emperyalizmi ve Rus sosyal-emperyalizmi yeni bir dünya savaşının baş kışkırtıcısıdır. "Partizan" .. sayıda yazılanlara bakacak olursak, bugün iki süperdevleti "barışın baş düşmanları" olarak ilan etmemize hiçbir neden yoktur. Peki bu güçlerin; "Partizan" yazarlarına göre "barışın baş düşmanı" olan bu güçlerin aynı zamanda halkların baş düşmanı olmadığını söyleyebilir miyiz? Şüphesiz hayır. Zaten "Partizan" yazarları da açıklamıyorlar ve açıklayamazlar. Onlar objektif gerçekleri keyfi yargılamalarla, veya mekanik, ölü ve suni formülasyonlarla yok farzetmeye savaşın baş kışkırtıcı olması objektif bir olgudur. Tıpkı çeşitli emperyalist güçlerin halkların baş düşmanı olması gibi. Bu objektif gerçek, sübjektif, keyfi formülasyonlarla karartılamaz.. Böyle tespit edilecek bir siyaset halklara yol gösteremez, ancak düşmanlarını gözden kaçırmalarına, hedef şaşırmalarına hizmet edebilir.

Yukarda gösterdiğimiz gibi, "Çıkarken" broşürünü dikkate alacak olursak, bugün "barışın baş düşmanı"nı dahi tespit etmemiz gerekir. Çünkü "savaşın esas akım olmasını" beklememiz gerekir. Biz yine "Partizan"ın 1. sayısına dönelim: Savaş etkenlerinin yükseldiği mevcut şartlarda "barışın baş düşmanı" tespiti neden yapılıyor? "Partizan" yazarlarının çok sevdiği bir deyimle "büro çekmecesinde saklamak için" mi? Bunun somut ta anlamı nedir?

Savaş etkenlerinin yükseldiği mevcut koşullarda "barışın baş düşmanı" savaşın esas kışkırtıcısı güçlere karşı mücadele; savaşa karşı mücadele devrim mücadelesinden ayrı mıdır? Asla. Bugün savaşa karşı mücadele; savaşın baş kışkırtıcısı iki süper devlete; "barışın baş düşmanları"na karşı mücadele devrim mücadelesidir. Ancak savaşa karşı, savaş tehlikesine karşı mücadele, devrim mücadelesinden ayrı düşünülürse, "barışın baş düşmanı", "halkların başdüşmanı" gibi saçma ayrımlar piyasaya sürülebilir ve iki süper devletin "barışın baş düşmanı" olduğu halde, halkların baş düşmanı olmadığı iddia edilebilir.

Dimitrov daha 1936'da, "Barış İçin Mücadelede Birleşik Cephe" adlı makalesinde, şunları yazmıştı:

"Barış içinmücadele, faşizme karşı mücadele, kapitalizme karşı mücadele ve sosyalizmin bütün dünyada zaferi için mücadeledir." (Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe, s.220).

Evet, savaşa karşı, savaş tehlikesine karşı mücadele tüm dünyada sosyalizmin zaferi için mücadeledir. Mesele böyle ele alındığı sürece, "barışın baş düşmanı", "halkların baş düşmanı" gibi suni mantık eseri ayrımlara iltifat edilemez. "Partizan" yazarlarından aktardığımız pasajlarda kendisini gösteren anlayış, savaşa karşı mücadelenin devrim mücadelesinden ayrılması, savaşa karşı mücadeleye bambaşka, ayrı bir nitelik verilmeye çalışılmasıdır. Öyle sanılıyor ki, savaşa karşı mücadele, salt savaş kışkırtıcılarını teşhir etmek ve geriletmektir. Oysa savaşa, savaş tehlikesine karşı mücadele, bizzat emperyalist sisteme, bu sistemin temellerine ve bu sistemi yıkmaya yönelir. Savaşın devrimlerle önlenmesinin özü de burada yatar. Bu aynı zamanda, savaşa karşı mücadelenin devrim mücadelesiyle, sıkı bağını ortaya koyar. "Partizan" yazarları çok tekrarlamalarına rağmen "ya devrimler savaşı önler, ya savaş devrime yolaçar" formülasyonunu anlayıp, kavrayamamışlardır.

Savaşa karşı mücadele reformcu bir mücadele değildir. Bu meselede de Marksist - Leninistlerle her soydan oportünistler, revizyonistler ve reformcular arasında kalın bir sınır vardır. Savaş tehlikesinin tüm ağırlığıyla gündeme geldiğinde, emperyalist savaşa karşı, barışı koruma cephesi, somut savaş kışkırtıcılarına ve onların destekçilerine karşı yönelir. Bu güçlere karşı mücadele devrimci bir mücadeledir. Dimitrov bu nedenle şunları belirtmişti:

"... barışın korunması, proletarya devrim güçlerinin artmasına, işçi hareketi saflarındaki bölünmelerin yok edilmesine yardım etmektedir; bütün emekçilerin kapitalizme karşı mücadelelerinde proletaryanın yönetici bir sınıf olmasına yardım etmektedir; barışın korunması kapitalist düzenin temellerini sarsmakta, sosyalizm zaferini hızlandırmaktadır." (Seçme Eserler, C.II, s.24).

II. Dünya Savaşı öncesi Komünist Enternasyonal'in talimatları gereği, komünist partiler savaşa ve faşizme karşı birleşik, cephe, halk cephesi siyaseti izlediler. Faşizme ve savaşa karşı halk cephesi siyaseti izleyen, ortak düşmana; halkların can düşmanı faşizme karşı diğer emekçi parti ve örgütlerle birlikte hareket eden komünistler ve komünist partileri, kapitalizmin devrimle kökünü kazımak, proletarya ve tüm insanlığı kurtuluşa götüren sosyalizmi gerçekleştirmek tarihi zorunluluğunu gözden kaçırmadılar, kaçıramazlar.

"Partizan" yazarları savaşa karşı cepheyi; barış cephesini "sınıf işbirliği" cephesi gibi; emperyalistlerle geçici uzlaşma cephesi gibi ele alıyorlar. Ve savaşa karşı mücadelede savaşın baş kışkırtıcısı güçlere karşı, diğer emperyalistlerle her şartta ittifaka girmek veya yönelmek gerektiğini savunuyorlar. Bu onların meseleye ilişkin "sol" lafızlarının özündeki sağcı ittifak anlayışıdır.

Uluslararası proletaryanın emperyalist savaşa karşı mücadelede üzerine düşeni yerine getirmesi,

Her ülkede işçi sınıfının mücadeleci güçlerinin birleştirilmesini,

Proletarya önderliğinde halk cephesinin oluşturulmasını,

Proletaryanın dünya ölçüsünde birlikte hareket etmesinin sağlanması ve "emperyalist savaşa karşı savaş" yolunda bağımsız ve enternasyonalist bir siyaset izlenmesini,

Kapitalist-revizyonist ülkelerde proletaryanın mücadelesiyle, sömürge, yarı - sömürge ülkelerde halkların anti-emperyalist mücadelesinin birbirini bütünlemesini,

Sosyalist anayurt, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti etrafında sarsılmaz bir birliği zorunlu kılıyor.

Elbette tüm bunlar, işçi sınıfının ve sosyalizmin düşmanlarına karşı; her renkten revizyonistler ve oportünistlere karşı amansız mücadele edilmeden gerçekleştirilemez.

"Partizan" yazarlarının savaşa, savaş tehlikesine karşı anlayışı bunlara tamamen terstir. Onlar, "barışın baş düşmanları" tespitini, savaş etkenlerinin yükseldiği şartlarda, savaşa henüz hazır olmayan ve savaşı o şartlarda menfaatine uygun bulmayan bir takım emperyalistlerle ittifak kurmanın şartlarının doğmasına bağlıyorlar. Yani mantığı tersten çalıştırıyorlar. Halbuki, sözkonusu şartlar objektiftir. Marksist-Leninistlerin yapması gereken, bu objektif gerçeği düzgün tahlil etmektir.

Meseleye başka bir açıdan bakarsak yine yanlış ve sakat sonuçlara varıyoruz. Şöyle ki, "Partizan" yazarları savaş etkenlerinin yükseldiği mevcut şartlarda halkların değil, ama "barışın baş düşmanı"nın tespit edilebileceğini söylüyorlar, iki süper devletin halkların değil (!), "barışın baş düşmanı" olduğunu savunuyorlar. Bu durumda "Partizan" yazarlarının korktukları başlarına geliyor. Anlayışlarına göre bu tespitleri süs değilse, savaşın baş kışkırtıcısı iki süper devlete karşı diğer emperyalistlerle, "barış cephesi" kurmaları veya en azından kurmaya yönelmeleri gerekir. Onların savaşa, savaş tehlikesine karşı mücadeledeki ve baş düşman konusundaki sakat ve mekanik anlayışları bunu zorunlu kılıyor. Bu sözümona sınıf işbirliğine "keskinlikle" karşı çıkma, düşmanlar arasında ayrım yapmayı reddetme altında, kötü bir sınıf işbirliği olmuyor mu?

Köpürerek meseleyi çarpıttığımızı ilerisürenler çıkabilir. Oysa bunun gerçekle bir ilişkisi yoktur. Yukardaki sonuca "Partizan"ın 1. sayısında yazılanları ve buraya aktardığımız pasajı anımsayarak varıyoruz. "Partizan" yazarları bugün savaş etkenlerinin yükseldiğini söylüyor ve bu şartlarda "barışın baş düşmanları"nın, tespit edilebileceğini söylüyorlar. Onlar ayrıca kurulacak barış cephesinde "barışın baş düşmanı" dışındaki emperyalistlerin de yeralacağını vurguluyorlar. Bu durumda bugün "barış cephesinde" iki süper devlete; "barışın baş düşmanlarına" karşı diğer emperyalistlerle (Avrupa emperyalistleri, Japon emperyalizmi vs.) birleşmeleri gerekmiyor mu? Fakat bugün böyle bir cephe barış cephesi değil, barışı kundaklama cephesi olur. Bugün böyle bir cephe çizgisi barış cephesi çizgisi değil, Çinli revizyonistlerin yaptığı gibi savaş kışkırtıcılığı çizgisi olur.

"SAVAŞIN ESAS AKIM" OLMASI ÜZERİNE

Üzerinde durulmaya diğer bir konu da "savaşın esas akım" olacağı tezleridir. Karşımıza bir ikilem çıkarılmaya çalışılıyor: "ya devrim esas akımdır, ya da savaş". Oysa böyle bir ikilem kendi içinde dahi tutarlılığa sahip değildir. Çünkü devrimin karşıtı savaş değil, karşı-devrimdir. Bu ikilemin sahipleri "ya devrim esas akımdır, ya da karşı-devrim" deselerdi daha tutarlı ve mantıki olurdu. "Dünyada esas akım devrimdir" formülasyonu taktik bir formülasyon değildir. Bu formülasyon, çağımızın niteliğini ve muhtevasını en öz bir tarzda ifade ediyor. Çağımızda devrim çözümü gündemde duran bir meseledir. Emperyalizm kapitalizmin en yüksek aşamasıdır.. O, çürümüş, kokuşmuştur. Kapitalizm can çekişmektedir. Ve emperyalizm, sosyalizmin arifesidir. Çağımıza damgasını vuran proleter devrimidir. Tarihin tekerleğini ileri döndüren devrimlerdir. İşte "dünyada esas akım devrimdir" formülasyonunun içeriği en kısa biçimde böyle özetlenebilir. Karşı-devrim ise ölüme, yok olmaya ilerlemektedir ve esas akım değildir. Esas akımın, devrim oluşu, çağımıza devrimin ve onun kuvvetlerinin; proletaryanın, halkların damgasını vurmasından kaynaklanır.

"Partizan" yazarları "esas akım devrimdir" formülasyonuna karşıt olarak, savaşın da esas akım olacağını iddia ediyorlar. Yani gerçekte karşı-devrimin esas akım olacağını daha net bir ifadeyle karşı-devrimin güçleri; emperyalistler arası çatışmanın esas akım olacağını savunuyorlar.

Bu görüş yeni ve salt onlara özgü değildir. "Toptan reddedelim" dedikleri "Üç Dünya Teorisi"nin mütevazi bir parçasıdır. "Üç Dünya" teorisyenleri bu görüşün hararetli savunuculuğunu yapmışlardı ve halen de yapıyorlar.

Çinli revizyonistler önceleri "devrim esas akımdır" formülasyonunu kullandılar.. Daha sonra 1975'lerde bu formülasyonu terkettiler ve "hem devrim, hem de savaş etkenleri yükseliyor" şeklinde bir görüş ileri sürdüler, sanki savaş tehlikesinin artması devrimin esas akım olmasıyla çelişiyormuşçasına. Daha sonra kısa bir süre "savaşın esas akım" olduğunu savundular. Bununla ilgili Peking Review'de çıkan bir yazı o sırada Aydınlık'ta yayınlandı. Bundan kısa bir müddet sonra tekrar "hem savaş hem devrim etkenleri yükseliyor" tespitine döndüler. Çinli revizyonistlerin meseleye yaklaşımları savaş tehlikesinin artmasını, devrimin esas akım olmasına karşıt bir olgu olarak ele almaları savaşın devrime yolaçacağı tezini özde reddetmeleri temeline dayanıyor. Partizan yazarlarının konuya ilişkin görüşleri Çinli revizyonistlerin anlayışlarının ta kendisidir.

Savaşın esas akım olacağını savunmanın, anlamı aslında çağımızın başlıca çelişkilerinden biri olan emperyalistlerarası çelişkinin baş çelişki olacağını savunmak demektir. Oysa emperyalistlerarası çelişkinin keskinleşmesi diğer çelişkilerin de keskinleşmesini; devrimle karşı-devrimin güçleri arasındaki çelişkinin yoğunlaşmasını beraberinde getirir. Emperyalistler arasındaki çelişkinin keskinleşmesi kapitalizmle sosyalizm güçleri arasındaki çelişkinin o anki somut koşulllara göre biçimlenmiş şeklini ön plana getirir. "Ya devrim savaşı önler, ya da savaş devrime yolaçar" formülasyonu da bunu öz olarak ifade ediyor.

TÜM DÜŞMANLARI BİRDEN YIKMA TROÇKİST ANLAYIŞI

"Partizan" yazarları dünya halklarının baş düşmanı tespit edilmez anlayışını kendilerine göre birkaç noktada topluyorlar. Bunlardan biri "baş düşman iki süper devlettir tezi, emperyalizmi ve sosyal-emperyalizmi, iki süper devletle sınırlayan, diğer emperyalistleri şirin gösteren bir tezdir" anlayışıdır. İkincisi ise bu tespitin "proleter dünya devriminin düşmanlarının iki süper güçle eşitlenmesi" görüşüdür. Üçüncü olarak da "dünya devrim sürecinin tek tek ülkelerdeki devrim sürecinden oluştuğunun, kavranmaması" iddiası ileriye sürülüyor (Bkz. Partizan Sayı.1).

Bu görüşlerden ilki olan, "emperyalizmi sosyal-emperyalizmi iki süper devletle sınırlama" konusunda söylenenler ciddiye alınmaya bile değmeyecek cinstendir. Çünkü baş düşman tespiti düşmanlar içinde o somut durumda karşımıza dikilen en büyük engeli, en tehlikesini ifade eder. Bu düşmanları baş düşmanla sınırlama değil, düşmanlar içinde en tehlikelilerini ve acil darbenin hedeflerini tespit etmektir. İkinci görüş için de hemen hemen benzer şeyler söyleyebiliriz. Proleter dünya dev-

Devamı sayfa 11'de

ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİ
KURULUŞUNUN 37. YILINDA

Marksizm-Leninizmi cesaretle savunuyor ve uyguluyor

Dünya Komünist hareketinin öncü müfrezelerinden, ve Arnavutluk halkının önderi ve yöneticisi Arnavutluk Komünist Partisi (Bugünkü Arnavutluk Emek Partisi) 8 Kasım 1978 günü kuruluşunun ve mücadele dolu 37. yılını tamamladı.

Arnavutluk Komünist Partisi'nin 37. yılı bugün herzamankinden daha çok öneme sahipti. Çünkü birincisi, Arnavutluk Komünist Partisinin kurucusu ve Arnavutluk halkının önderi, büyük Marksist-Leninist Enver Hoca yoldaşın 70. doğum yıldönümüne rastlamaktadır. İkincisi Mark sizm-Leninizmin saflığının korunmasında, Tito, Kruşçev revizyonizmine karşı verilen mücadeleden sonra bugün de karşı-devrimci oportünist " 3 dünya teorisi"ne karşı kararlı ve yoğun bir mücadelenin başarıyla sürdürüldüğü ve kesin zafere doğru ilerlediği bir döneme rastlamaktadır.

Arnavutluk Komünist Partisi, çeşitli devrimci grupların ortaya çıktığı bu grupların hiçbirinin bir programa sahip olmadığı 8 Kasım 1941 yılında, Enver Hoca yoldaşın önderliği ve yoğun çalışması sonucu, bu grupların tabandan birleşmesi ile kurulmuştur. 8-14 Kasım tarihleri arasında gizlilik şartları altında yapılan toplantıyla Arnavutluk Komünist Partisi'nin kuruluşunun ilan edilmesi, Arnavutluk proletaryası ve emekçi halk kitleleri için önemli bir adım olmuştur.

Kendi öz partisine kavuşan Arnavutluk proletaryası ve emekçi halk kitleleri, AKP ön derliği altında ve onun etrafında sıkıca birleşerek o zamanki yerli sömürücülere ve faşist İtalyan, Alman işgalcilerine karşı örgütlü ve kararlı bir mücadeleye atılmıştır. AKP izlediği doğru Marksist-Leninist siyaset aracılığıyla Arnavutluk halkını Arnavutluk Cephesi çatısı altında birleştirmiş ve İşçi - Köylü ordusunu -Arnavutluk Milli Kurtuluş Ordusunu- kurarak, yerli sömürücülerin iktidarını ve faşist İtalyan, Alman işgalcilerinin istilasına son vererek bağımsız ve

demokratik Arnavutluk'u kurmuştur.

Türkiyeli Marksist - Leninistler olarak, „bugün Arnavutluk Komünist Partisinin deneylerinden öğreneceğimiz çok şey vardır. Proletarya Partisinin oluşturulmasının artık çözümü gündeme gelmiş bir mesele olması açısından, Leninist-Stalinist Parti öğretilerini tahrif eden, Arnavutluk Komünist Partisinin tecrübelerini inkar eden her renk ten oportünist ve revizyonistlere karşı daha kararlı ve cesurca mücadele ederek, Parti konusundaki Leninist-Stalinist öğretilerin saflığını korumalı ve cesaretle savunmalıyız.

Proletarya Partisini kurma mücadelesinde Enver Hoca yoldaşın ve AKP'nin hiçbir şart altında, Marksizm-Leninizmden sapmayan, oportünizm ve revizyonizm ile kesin uzlaşmayan tavrı bizlere ışık tutmalıdır. Kısa vadeli çıkarlar için oportünizm ile uzlaşmak, bir Parti veya hareket içerisinde oportünist görüşlere ve teorilere izin vererek, demek oportünizmin hakim olması ve devrimi geriletmesi demektir. Halkın Birliği Parti konusundaki oportünist ve inkarcı "iki çizgi mücaselesi" gibi anti-Marksist görüşleri kendi saflarında galebe çalarak, oportünist ve inkarcıların ve de Halkın Kurtuluşu gibi küçük-burjuva akımların emellerini kursaklarında bırakmıştır.

Arnavutluk Komünist Partisinin "aç kalsak bile ilkelerden taviz vermeyiz " diyerek Tito ve Kruşçev revizyonizmine ve yine bugün başını ÇKP'nin çektiği karşı - devrimci oportünist "3 dünya teorisine" karşı aldığı ve yürüttüğü uzlaşmaz ve kararlı tavır Türkiyeli Marksist-Leninistler için önemli bir derstir ve hiçbir şart altında unutulmaması gerekir.

Türkiyeli Marksist - Leninistler olarak, AKP'nin kuruluşunun 37. yıldönümünü kutlarken, onun tecrübelerini dikkatlice inceleyip, hayata uygulayabilmek için; AKP'nin ve Enver Hoca yoldaşın kesin, net ve uzlaşmaz tavrını örnek alarak her türlü oportünizme, revizyonizme, Marksist-Leninist saflarda ortaya çıkan ama ağır darbe yiyerek kesin çöküşe doğru giden oportünist ve inkarcılara karşı daha kararlı mücadele etmek için sebatla, kararlılıkla ve yılmadan mücadele edelim.

Arnavutluk Komünist Partisi kuruluşunun 37. yıldönümünde, sosyalizmi başarıyla inşa etmekte, proletarya devletini sağlamlaştırmakta ve dünya işçi sınıfına ve halklarına devrim yolunu göstermekte ve önderlik etmektedir.

KURULUŞUNUN 37. YILINDA ENVER HOCA YOLDAŞ ÖNDERLİĞİNDEKİ ŞANLI ARNAVUTLUK KOMÜNİST PARTİSİNE ŞAN OLSUN!

22-29 EKİM SOSYALİST ARNAVUTLUK'LA DAYANIŞMA HAFTASI :

Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!

ARNAVUTLUK SOSYALİST HALK CUMHURİYETİ YAŞAYACAKTIR.

8 Temmuz 1978'de verdikleri bir notayla AEP ve ASCH ile her türlü diplomatik, ekonomik, askeri ve kültürel ilişkilerini kesen revizyonist ÇKP yöneticilerinin bu karşı devrimci saldırısını lanetliyoruz. Üç dünyacı revizyonist ÇKP yöneticilerinin bu karşı devrimci eylemi sosyalizmin yıkılmaz kalesi ASCH, başında Enver Hoca Yoldaş'ın bulunduğu şanlı AEP ve dünyanın dört bir yanındaki Marksist- Leninist partiler, dünyanın ezilen halkları gereken tavrı takınınca, ÇKP revizyonistleri dünya proletaryası ve ezilen halklarından bir bütün olarak teşhir ve tecrit edilmişlerdir. Ve böylece onlar yandaşları olan emperyalist, sosyal-emperyalistlerin, Pinoşet, Şah, Mobuto vs. gibilerin yanına daha hızlı bir şekilde fırlatılıp atılmışlardır.

Şanlı AEP'nin ve ASCH'nin safında yerini bir kez daha derin bir proleter enternasyonalist ruhla belirleyen dünya proletaryası ve onun bir parçası olan Türkiye proletaryası, Leninizmin gereklerini bir kez daha kararlılıkla uyguladı. 22-29 ekim 1978 de Halkın Birliği'nin açmış olduğu "Sosyalist Arnavutluk' la Dayanışma Haftası" bu proleter enternasyonalist ruhun, halklar arasındaki militan birliğin somut ifadesiydi. Biz Polatlı'daki Halkın Birliği taraftarları da kampanyanın amacına uygun olarak gücümüz ve olanağımız ölçüsünde Polatlı'da kampanyayı yürütmeye çalıştık. Propaganda yaptık, afişlemeyi gerçekleştirdik ve Halkın Birliği özel sayısını dağıttık. Mücadelemizin gelişim süresinde bu proleter enternasyonalist ruhun kitlelere mal edilmesine bir kez daha inandık, inancımızı geliştirdik.

Oportünizmi ve İnkarcılığı yerle bir eden Halkın Birliği olumsuzluklarının ve zorluklarının varlığına rağmen böyle olumlu bir tavrı takınmasını selamlıyoruz.

POLATLI'dan Tüm Halkın Birliği Taraftarları.

YAŞASIN ŞANLI ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİ!

Revizyonizmin, emperyalizmin her türlü saldırı ve faaliyetleri dünya proletaryasınca lanetlenmekte ve haketti̇ği cevabı almaktadır. Nitekim Çin'li yeni modern revizyonistlerin AEP ve ASCH'ye karşı girişmiş oldukları karşı-devrimci faaliyetleri de çeşitli Marksist- Leninist -partiler, dünya proletaryasının kızıl sancağı etrafında saf tutmuşlardır.

Proleter enternasyonalist, bir ruhla, ÇKP yöneticilerinin AEP ve ASCH'ye karşı girişmiş oldukları saldırıların karşısında yer alan Halkın Birliği'nin bu amaçla "22-29 Ekim Sosyalist Arnavutluk 'la Dayanışma Haftası" amacıyla düzenlediği kampanya onunla her türlü burjuva, küçük-burjuva siyasi akımlar arasındaki farkın niteliksel özelliğini bir kez daha kanıtlamıştır. Çünkü derin bir proleter enternasyonalist ruhla donanmayan bir partinin Marksist-Leninist olabileceği tezi ancak dar kafalı küçük - burjuvaların tavrıdır. Şüphesiz ki Marksist-Leninistlerle küçük-burjuvalar arasındaki belirleyici farkların en önemli kıstaslarından biri de proleter enternasyonalist ruhla donanmak, dünya proletaryası, ezilen haklar ve sosyalist ülkelerle militan birliğe girmektir.

Halkın Birliği'nin açmış olduğu kampanyaya uygun olarak biz Yozgatlı Halkın Birliği taraftarları da olanaklarımız ölçüsünde kampanyayı hayata geçirmeye çalıştık, söz lü propagandalara giriştik, özel sayıyı şehirde ve çeşitli köylerde dağıttık vb. Şuna inanıyoruz ki, kitlelerin eğitilmesi proleter enternasyonalist ruhla donatılması sınıf mücadelesinin diğer gereklerini yerine getirmekle birlikte mümkündür. Ve bu mücadeleyi geliştirmeye çalışan, bu uğurda mücadeleye atılan proleter devrimciler mücadele içindeki eksik ve zaaflarını sınıf mücadelesinin ateşinde eritecekledir.

Oportünizme ve İnkarcılığa karşı mücadelesinde başarıya ulaşan Halkın Birliği'nin bu konuda da attığı adımı tüm içtenliğimizle destekliyoruz.

YOZGAT'TAN HALKIN BİRLİĞİ TARAFTARLARI.

OPORTÜNİST İNKARCILARIN GÜLÜNÇ ZAVALLILIĞI ÜZERİNE

Baş Tarafı Sayfa 2'de

nin 45. ci sayısında şunları yazabiliyorlar.

"Istanbul'da Halkın Birliği taraftarlarının çoğunluğu "DHB"nin yanında yerlerini aldılar." demektedirler. Bu dipsiz bir yalandır ve acizliklerini sergilemektedir. Diğer bölgeler hakkında "Tüm Halkın Birliği sempatizanları" diye reklamlarınızla diyelim ki geçici olarak tabanı kandırdınız. Peki Istanbul'daki devrimciler bu halinize gülüp geçmeyecekler mi Oportünist ve inkarcıların gözleri öyle kararmış ki, içinde bulundukları ilkesiz blokun dağılmaması için yapamayacakları, şaklabanlık yoktur.

Gerçek olan şudur: Istanbul'daki Halkın Birliği'nin ezici çoğunluğu Marksist - Leninist saflarda yerlerini almış, oportünizmi ve inkarcılığı mahkum etmişlerdir. Bunların yanında mücadele azmi körelmiş, kendilerinin de "mücadeleyi bırakacak" "pili tükendi" dedikleri unsurlar kalmıştır (Bu kişiler de evvelden oportünizme ve inkarcılığa karşı olduklarını avaz avaz bağırıyorlardı ve "eleştiriyorlardı"). Yalnızca oportünizmin etkisinde olan bir kaç dürüst unsur onların yanında yer aldı. Biz Istanbul'daki, devrimciler olarak tek bir dürüst devrimcinin bile oportünizmin safında kalmaması için mücadele edeceğiz.

Oportünist inkarcılar saflaşmanın başında çeşitli yerlerden güçlerini bölgemize seferber etmelerine rağmen istediklerini elde edemediler. Bu sefer de bir yoldaşımız hakkında bizzat şefler tarafından % 80 90 [illegible]listir tertibine ve iftirasına giriştiler. Yaptıklarıyla yetinmedikleri gibi alçakça yoldaşlarımızın polis olduğunu bizlerin söylediği şeklinde propaganda yaptılar. Ancak sonradan dediklerini yutmak zorunda kaldılar. İspatlamak için çağırdığımızda şefler gelemediler kuklalarıyla mahkum oldular.

Biz Istanbul'lu Halkın Birliği taraftarları olarak şunu söylüyoruz. Tasfiyeci baylar zavallı bir durumdasınız, bu haliniz gazetenizden tutun da, bütün alanlarda çok açık gözlenebiliyor. Bu durumdan kurtulmak için başvurduğunuz oportünist manevralar, burjuva mücadele metodlarıysa sizi batağa daha da batıracaktır. Dürüst unsurlarda çeşitli bölgelerde Marksist-Leninist saflara katılmaktadır. İşte sizi asıl rahatsız eden budur. Marksist-Leninist görüşlerin kavranmasıyla birlikte daha da hızlanacaktır.

Oportünist saflarda yer alan tüm dürüst devrimciler, Marksist-Leninist saflara özeleştiri vererek katılın. Marksist-Leninist çizgimize düşman olan şefleri battıkları batakta yalnız bırakınız. Halkımızın Türkiye devriminin çıkarları sizlerden bunu bekliyor.

OPORTÜNİZM VE İNKARCILIK YIKILACAK, PROLETARYA PARTİSİ MARKSİST-LENİNİST ÇİZGİDE KURULACAKTIR!

Istanbul'dan Halkın Birliği TARAFTARLARI

ECEVİT'İN ROMANYA GEZİSİ

Baş Tarafı Sayfa 3'de

kümeti başından beri Rus sosyal-emperyalizmine karşı uzlaşmacı bir politika izlemekte, Rus sosyal-emperyalizmi ve yörüngesindeki ülkelerle ilişkileri ABD'ye karşı baskı unsuru olarak da kullanmaktadır. Ecevit "çok yönlü" ulusal kaynaklar politikasının, pratikteki sonucu sosyal-emperyalizmin ülkemizdeki ekonomik ve siyasi etkilerin artmasına yol açmıştır. Romanya, ziyareti de bu politikanın bir parçasıdır.

yeni faşist

Baş tarafı Sayfa 3'de

keyfi takdirlerine bırakmaktadır.

Bilindiği gibi cezaevlerinde esen terör paralelinde, sık sık tutuklular mahkeme mahallinden uzak ücra hapishanelere sevk edilmektedir(Bu uygulama özellikle de siyasi tutuklular için yapılmaktadır) Böylece başka mahalde bulunan tutuklu duruşmalara girmeden mahkeme heyeti gıyabında karar verebilmektedir ki, bu da tutuklunun savunma gibi doğal,demokratik hakkını ortadan kaldırmaktadır. Bu konuda yapılan yasa değişikliği bu derece gerici ve faşist içeriğe sahiptir. Bu uygulama ünlü 12 Mart sıkıyönetiminde, askeri mahkemeler tarafından, başka bir kılıfla "zaman kısıtlaması" şeklinde sahneye konulmuştu. Savunma hakkını gaspetme, devrimcilerin burjuva mahkamelerini bir devrimci kürsü haline getirmelerini engelleme amacı da taşımaktadır. Bu durumun diğer bir cephesi de bu gerçekten ibarettir. Görülüyor ki, Ecevit hükümetinin "demokrasi havariliği"nin ipliği pazara çıkmıştır. Ceza yasalarındaki değişikliğin tüm tutukların ve halkımızın menfatiyle uzaktan yakından bir ilgisi yoktur.Ecevit'in iki yüzlü bakanlarının kaba ve bir o kadar da bayat demagojileri bu gerçeği gizleyemez. Bu değişiklikler, hakim sınıflarınsömürü saltanatını yıkmaya yönelik emekçi halkımızın mücadelesini bastırmayı hedef almaktadır. Adalet Bakanı demagojisini gizlemeye yetmediği gerçeğin bu yönünü şöyle itiraf etmek zorunda kalıyor: "Türk toplumunun yapısında meydana gelen hızlı gelişme ve bunun ortaya çıkardığı siyasal ve sosyo-ekonomik sorunlar karşısında, zamanla dinamik bir yapıya sahip olan toplumun ihtiyaçlarına cevap veremez hale gelmiştir."

Evet bu noktada Sayın! Bakana katılıyoruz. Burjuvazinin yasaları "toplumun ihtiyaçlarına cevap veremiyor.".. Çünkü toplumda "hızlı bir gelişme söz konusudur." Açıklanmayan bu "hızlı gelişim" nedir? Bu emekçilerin gün geçtikçe hızlanan sınıf mücadelesidir. Bu mücadeleyi ezmek için egemen güçler bir takım iktisadi, siyasi, askeri tedbirler alarak değişiklikler yapmak zorundadırlar.. Nitekim bugün de Ecevit hükümeti hayatın her alanında yeni yeni bir dizi tedbirler almaktadır. Ceza yasalarında yapılması önerilen bu değişikliklerin zorunluğu buradan ileri gelmektedir. Adalet Bakanı'nın itiraf etmek zorunda kaldığı gerçeğin yalın ifadesi böyledir. Fakat Ecevit hükümetinin ceza yasalarındaki değişiklik önerileri ve ünlü tedbirleri, sözcülüğünü, yaptığı egemen güçlerin ve emperyalist efendilerinin yakasını halkın güçlü ellerinden kurtaramayacaktır. Tarih yaprakları bunun örnekleriyle doludur.

Ceza yasalarında yapılan bu değişiklikleri en güçlü bir şekilde teşhir edelim. Bu değişikliklerinde hakim sınıfları ve efendilerinin kaçınılmaz çöküşlerini durduramayacağını göstermeliyiz.

Türkiye'nin yiğit proleterleri, köylüleri ve diğer ezilen mazlum insanları; hayat pratiği Ecevit ve partisinin gerçekte menfaatlerimizi temsil etmediğini bir kez daha gösteriyor. Çünkü halkın menfaatlerinin tek gerçek temsilcisi Marksist-Leninist harekettir. Bu nedenledir ki, tek doğru çözüm Marksist -Leninist hareket saflarında birleşerek MDHD mücadelesini zafere götürecek, komprador kapitalistleri, toprak ağalarını ve emperyalist efendilerini tarihin çöplüğüne fırlatacaktır.

TROÇKİZME KARŞI ÇIKMA ADI ALTINDA

Baş Tarafı Sayfa 9'de

riminin düşmanları emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve tüm gericiliktir. Ama bu, her somut durumda, dünya devrim sürecinin vardığı her aşamada, proleter dünya devriminin önüne dikilen en büyük engelleri tespit etmemeyi beraberinde getirmez. Dünya devrim sürecinin tek tek ülkelerdeki devrim süreçlerinin bileşimi olması da "dünya halklarının baş düşmanlarıtespit edilmez", anlayışını haklı çıkarmaz. Çünkü tek tek ülkelerdeki devrim mücadeleleri tek bir noktada birleşmekte, odaklaşmaktadır. Bu mücadeleler proleter dünya devrimi hedefine yönelmiştir. Bu nedenle bir ülkedeki devrim mücadelesi, başka ülkedeki mücadele için bir destektir ve dünya devrim sürecini ilerletir. Ve bu mücadeleler tek bir noktada odaklaşarak o somut anda dünya devrim sürecinin önüne dikilen en büyük engellere darbe vurur. Bu Partizan yazarları istesede istemese de böyledir. Bu sebeple de dünya halklarının baş düşmanlarının, tek tek ülkelerde de, baş düşman olması diye bir kayıt konulamaz. Sözgelimi bir ülkede ABD emperyalistlerinin, diğerinde Rus sosyal-emperyalistlerinin, bir başkasında ise her ikisinin birden baş düşman olması,dünya halklarının baş düşmanı iki süper devlettir, tespitiyle çelişmez.Aksine bu ülkelerde yürütülen devrimci mücadele, dünya halklarının baş düşmanlarına darbe indirir ve dünya devrim sürecini ilerletir... Dünya devrim sürecinin tek tek ülkelerdeki devrim sürecinden oluşmasının anlamı da zaten budur. "Partizan" yazarlarının dünya devrim süreci üzerine anlayışları da sakattır. Onlar aslında tek tek ülkelerdeki devrim sürecini, dünya devrim sürecinden ayırmakta, soyutlamaktadırlar.

"Partizan"ın 1. sayısında yazılan, "dünya halklarının baş düşmanı tespiti yapılamaz, çünkü bu diğer emperyalistlerin halkların dostu olduğunun kabulüdür" şeklindeki görüş ise eleştirilmeyecek kadar pes payedir. Tek başına bu anlayış dahi, düşmanlar içinde ayrım yapmayı reddeden tüm düşmanlara karşı toptan mücadele, tüm düşmanları birden yıkma troçkist anlayışının, göstergesidir. Öyle ya halkların büş düşmanı tespit etmekte neymiş, hepsi de düşman değil mi, hepsine birden vur gitsin.Oysa Lenin şunları yazmıştı:

"Kendinden daha güçlü olan bir düşman ancak son dereceye varan bir kuvvet gerilimi pahasına ve düşmanlar arasındaki en küçük "yarığı", ayrı ayrı ülkeler burjuvazileri arasında, her ülkenin içindeki burjuvazinin çeşitli grupları ve kategorileri arasındaki en küçük çıkar çelişkisinden ve aynı zamanda geçici bir müttefik olsa da, sallantılı olsa da, koşula bağlı bulunsa da, pek o kadar sağlam ve güvenilir olmasa da, sayıca güçlü bir müttefiki kendi tarafımıza kazanmak için en küçük olanaktan, en büyük özen ve uyanıklıkla, en ustace en akıllıca yararlandığı takdirde yenilgiye uğratılabilir. Bu gerçeği kim anlayamadıysa, ne Marksizmin ne de genel olarak çağdaş bilimsel sosyalizmin zerresini anlayamamıştır." (Sol Komünizm, s.72).

"Partizan" yazarlarının anlayışı Lenin'in bu ünlü sözlerinde dile getirilenlere taban tabana zıttır. Onlar bu sözlerin ne anlama geldiğini dahi anlayamadıkları için dünya halklarının baş düşmanı tespit edilemez, Lenin'de Stalin'de böyle bir anlayış voktur, diyorlar. Onlar Marksist klasikleri tam bir dar kafalı medrese softası gibi karıştırıyorlar, "baş düşman" kavramını araştırıyorlar. Hani Lenin'de, Stalin'de baş düşman kavramını gösterindiyorlar. Sonrada cahil entellektüelliğin verdiği cüretle, Lenin'de, Stalin'de böyle bir anlayış yok fetvasını buyuruyorlar. Marksizmin yaşayan ruhuna değil, bir takım lafızlarına sarılmaya kalkanların yapacağı ancak bu olabilir. Lenin ve Stalin "baş düşman" kavramını kullanmamakla birlikte, buna tekabül eden başka kavramlar kullanıyorlar.Lenin'in yukardaki sözleri bile Lenin'de baş düşman anlayışı yok safsatalarını iflas ettirmeye yeterlidir. Ama baylarımız ayak diriyor, hani Lenin'de bize baş düşman kavramı gösterin diyorlar, Marksist kılıklı medrese softalığının böylesi az bulunur doğrusu...

TASFİYECİ TAHRİBATI

Baş tarafı Sayfa 7'de

Parti görevini yerine getirmede oportünist ve inkarcı cephenin en azgın saldırılarını göğüslemek zorundayız. Tasfiyeciliğin yarattığı buhran ve kargaşa artık durulmak üzere kendimize yeniden çekidüzen vermenin zamanıdır. Önümüzdeki zorlu görevlerin üstesinden gelmek, sahte alternatiflerin demagojilerini boşa çıkarmak ancak böylelikle mümkün olabilir. Gücümüzün nerde yattığını bilmeli, günlük ve anlık gelişme ve başarılar uğruna uzun vadeli çıkarları feda etmemeliyiz.

Bugünün şiarı, "Tasfiyeciliğin yarattığı tahribatı gidermek için ve tasfiyeci saflarda tek dürüst unsur bırakmamak için ileri"dir.

AVRUPA'DA AMERİKAN TEKELLERİ

II. Dünya Savaşından bugüne uzanan dönem, ABD tekellerinin tüm araçları kullanarak yayılma ve hegemonya emellerini gerçekleştirme ve dünya pazarında hakimiyet kurma çabalarını çok açık bir biçimde gösteriyor.

Bugün ABD emperyalistleri sermayenin gücüne dayanarak Batı Avrupa'da ekonomik,siyasi, askeri denetimlerini garanti altına almaya çalışıyorlar. Sadece Avrupa'da değil, elbette dünyanın diğer bölgelerinde de.

ABD emperyalistlerinin Avrupa'da hakimiyetlerinin oluşu, onların Avrupalı emperyalistlerin eski sömürgeleri üzerinde de denetimlerini beraberinde getirmiştir. ABD emperyalistleri her ne kadar resmi olarak AET içinde yer almıyorlarsa da, Amerikan sermayesi her bir üye ülkede dolaylı olarak büyük bir rol oynamaktadır. Bu bir gerçektir. Amerikan sermayesi çok uluslu şirketler içinde hakim olandır. Birleşmiş Milletler verilerine göre 1971'de Amerikan sermayesi çok uluslu şirketlerin sermayesinin %52 sine sahiptir.

Avrupa şirketlerinin bazıları tamamen Amerikan sermayeli olduğu halde, bazısı da Amerikan sermayesinin katılımı %50 veya daha fazladır. Aynı zamanda Amerikan sermayesinin %50'nin altında katılım payına sahip olduğu Avrupa şirketleri de vardır. Bu şirketler Amerikan hükümetine vergi ödemiyorlar. Vergi ödememek veya vergiyi en alçak seviyede tutmak için Amerikan şirketleri kârlarının büyük bölümünü ABD'ye geri getirmiyorlar, aksine her bir ülkede tekrar üretime veya en yüksek kârı sağlayacak şekilde Avrupa'da diğer bir yan firmaya yatırıyorlar.

Bundan başka Amerikan şirketleri Avrupa'da, o ülkelerdeki yerli şirketlerin sahip oldukları "haklara" sahiptirler. Bu şirketler için gümrük tarifeleri olmadığı gibi, bir ülkeden bir diğerine mal ihracında da gümrük serbestisi vardır. Bu "hak"lar Amerikan şirketlerine Avrupa pazarlarında serbestçe at oynatabilmeleri ve en yüksek kârları vurabilmeleri için tüm imkanları sağlıyor.

ABD tekelleri geniş emekçi yığınları gözünde Amerikan sermayesinin soygun ve yayılmasını gizlemek amacıyla, firmalarına bulunduğu ülkenin dilinde bir ad veriyor, yerli uşaklar buluyor ve yerli elemanlar ve işçiler çalıştırıyor. Verilere göre Avrupadaki 9.000 firmanın sermayesi %100 Amerikalıların elindedir ve buralarda 3.500.000 Avrupalı işçi çalışmaktadır. Bu şirketlerin yan firmalarında -Amerikan verilerine göre- İngiltere'de 800.000, Fransa'da 450.000 in üstünde, Federal Almanya'da yaklaşık 600 000, İtalya'da 400.000 yerli işçi çalışmakta ve sömürülmektedir.

AET ülkelerinde ve Avrupa'nın diğer kapitalist ülkelerinde ABD tekellerinin bu geniş yayılması Amerikan emperyalizmine uzun zamandan beri siyasi, ekonomik denetim, sağlaması için imkanlar vermiştir. Bu, ABD emperyalizminin, yerli tekelci burjuvazisinin yanında Avrupa halklarının geniş emekçi kitlelerini ve işçi sınıfını azgınca sömürdüğünün ve baskı altında tuttuğunun açık bir kanıtıdır. Aynı zamanda ABD emperyalizmi batı Avrupa ülkelerinin tekelci burjuvazisi ve ilerici hareketi bastırmak, durdurmak amaç ve çabasından hiçbir şekilde geri adım atmamıştır.

Avrupa'nın kapitalist ülkelerindeki işçı sınıfı ve diğer emekçi kitleler, burjuva ve revizyonist partilerin teori ve pratikleriyle, ABD emperyalizminin ekonomik, askeri ve siyasi denetimini haklı çıkarmalarını mücadele içinde kınıyor ve mahkum ediyorlar. Batı Avrupa proletaryasının ve diğer emekçi kitlelerin çıkarları, kapitalist sömürü ve baskıya karşı yerli gerici burjuvaziye iki emperyalist süper devlet; ABD ve SSCBnin köleleştirme ve yayılma planlarına karşı, NATO ve Varşova gibi emperyalist saldırgan askeri paktlara ve aynı zamanda AET ve Komekon gibi gerici örgütlere karşı mücadeleyi hergün daha da güçlendirmeyi zorunlu kılıyor.

İRAN'DA ASKERİ HÜKÜMET KURULDU, SIKIYÖNETİM İLAN EDİLDİ

İRAN HALKI HALK DEMOKRASİSİ YOLUNDA İLERLİYOR

İran işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin faşist Şah rejimine karşı yürüttüğü haklı mücadele giderek şiddetlenmekte ve şah'ın saltanatını sallamaktadır.Faşist Şah, emekçi kitlelerin yükselen ve büyüyen mücadelesini bastırmak için ilk önce,sözde demokrat görünümlü bir hükümet kurdurtmuş ve bu arada bazı yakın arkadaşlarını tutuklattırarak, tarafsız olduğunu göstermeye çalışmıştı.Fakat bu taktikler ve sahte"liberalleşme" masalları İran'ın yiğit emekçi halkını kandıramadı.

Özellik, Tahran, Kum vb. kentlerde yüz binlerce emekçi ve Tahran Üniversitesi öğrencileri, faşist Şah rejimi yıkılana kadar mücadele edeceklerini haykırarak, ordu ve polis birlikleri ile çatıştılar. Onbinlerce petrol işçisi,kamu görevlileri de direnişe geçerek Şah'a karşı mücadeleye katıldılar.

Direnişin gittikçe yaygınlaşması ve ülkedeki hayatı felce uğratması karşısında, Şah diktatörlüğü, askeri bir hükümet kurarak ülkede sıkıyönetim ilan etti. Fakat bu da İran halkını durduramadı,sindiremedi. Sıkıyönetimin ilk günü, emekçi halk kitleleri faşist diktatörlüğün saldırısına silahla karşılık verdi. Sıkıyönetim yasaklarına rağmen, hergün ülkenin her yerinde yüzbinlerce halk kitlesi, gösteri ve yürüyüş düzenleyerek kanlı Şah diktatörlüğünü lanetlemekte ve sonuna kadar mücadele edeceğini haykırmaktadır.

İran'da gelişen olaylar, başta ABD emperyalistleri olmak üzere, tüm emperyalist ve sosyal-emperyalistleri ve de Çin'li revizyonistleri telaşlandırmışdır. Arap yarım adasında, Amerikan emperyalizminin bekçi köpeği kanlı Şah diktatörlüğünün sallanmasından korkan emperyalistler ve sosyal-emperyalistler alelacele yardıma koşmuşlardır.ABD emperyalistleri 9 milyar dolarlık silah yardımı vermişdir. İngiliz emperyalistleri de silah yardımında bulunmuşlardır. Sovyet sosyal-emperyalist ise hem ticaret ortağı hem de silah pazarı olan Şah diktatörlüğüne, askeri yardımda bulunmuşdur. Çin'li revizyonistler ise,emperyalizme karşı savaşan aslan olarak ilân ettikleri faşist Şah'ın salanmasına karşında Hua Guo-Feng Şah'ı desteklediklerini belirtmek için hemen İran'a göndermiş ve İran emekçilerinin mücadelesinden "serserilerin" işi diye söz ederek karalamaya çalışmışlardır.

Hiç bir baskı, tehdit ve zulüm; hiç bir manevra ve taktik; hiç bir emperyalist,sosyal-emperyalist ve gerici yardımlar, İran emekçi kitlelerinin faşist Şah diktatörlüğünü yıkmasını ve halk demokrasisini kurmasını engelleyemiyecektir. İran işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri, her geçen gün artan bir şekilde, kendi öz partileri, İran İşçileri, Köylüleri Komünist Partisi önderliği altında mücadeleye atılmakta ve halk demokrasisi yolunda kararlılıkla ilerlemektedir. İİKKP önderliğinde mücadele eden İran işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri, faşist Şah'ın kanlı diktatörlüğünü yıkacak, halk demokrasisi bayrağını göndere çekecektir.

YENİ ZELANDA KOMÜNİST PARTİSİ PLENUM'U YAPILDI:

DEVRİMİN HİZMETİNDE YENİ REVİZYONİZME KARŞI

2-3 Eylül 1978 günlerinde, Yeni Zelanda Komünist Partisi Millî Komitesi Genişletilmiş Plenum'unu tamamlamışdır.YZKP "Yeni revizyonizme karşı"başlıklı bir belge yayınlayarak Plenum hakkında bilgi vermiş ve Plenumda kabul edilen raporun tam metnini yayınlamışdır.

Raporda, YZKP'nin işçi sınıfının bir partisi olarak görevinin proletarya devrim mücadelesinde önderlik etmek olduğu belirtildikten sonra Çin'i diğer devletler üzerinde hakimiyet kuran büyük devlete dönüştürme ve Marksist-Leninist partileri bu amaç için kendi ajanları durumuna getirme teşebbüslerinde bulunan Çin'li revizyonistlerin bu çabaları mahkum edilmektedir:

"3 Dünya" teorisinin karşı devrimci niteliği teşhir edildikten sonra devamla şöyle denmektedir:

"Partimizin kendi tecrübesi temelinde, görüşümüz odur ki, "3 dünya teorisi" karşı-devrimci bir teoridir.

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ne yapılan tüm yardımların kesilmesi Çin'li revizyonistlerin gerçek amaçlarını ortaya koymaktadır.Şüphesiz onların amacı, Arnavutluk'a diz çöktürmektedir. Fakat onlarda, Kruşçev gibi başarısızlığa uğrayacaklardır.

Enver Hoca yoldaşın başkanlığı altındaki Arnavutluk Emek Partisi, proleter devrimine ölçüsüz hizmette bulunmuşdur.

.....

Uluslararası işçi sınıfı ve ezilen halklar, oportünist "3 dünya teorisi"ni açıkça eleştirdikleri için Arnavutluk Emek Partisine ve Enver Hoca yoldaşa minnettardır. O, yeni revizyonist akıma karşı ve devrimci Marksizm-Leninizmi kararlılıkla savunmada bir çok partiye yardımcı olmuşdur.

.....

Çin'li revizyonistlerin ve onun ajanlarının,uluslararası Marksist-Leninist hareketin ve Yeni Zelanda Komünist Partisi saflarında oynadıkları yıkıcı faaliyeti mahkum ediyoruz. Yeni Zelanda Komünist Partisi, iç ve dış saldırılara karşı çizgisini ve birliğini korumak için mücadele ederken, Çin Komünist Partisinin desteğiyle Hill (Avustralya KP/ML başkanı) Partimiz içerisinde, bölücü, şovenist ve provakatör bir hizip örgütlemeye çalışmıştır. Bu faaliyete rağmen sınıf mücadelesi ve sosyalizm için mücadele devam etmektedir ve Parti bu mücadeleyi hem Yeni Zelanda da ve hem de uluslararası planda yürütme ve görevi ile yüz yüzedir. Biz, devrimci Marksist-Leninist bir parti olan Arnavutluk Emek Partisi ve Avrupa'nın, Asya'nın, Afrika'nın ve dünyanın tüm bölgelerindeki gerçek Marksist-Leninist devrimci güçlerin yoldaşıyız."